

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΜΟΥΣΣΑ ΟΝΟΥΡ

Οι εγκληματίες στο σκαμνί

Όταν οι αστοι και ο κρατικός μηχανισμός μιλούν για ελευθερία και δικαιοσύνη, όταν μιλούν για ίσα δικαιώματα και ηθικές αρχές, κάθε εργάτης πρέπει να έχει ένα πράγμα στο νου του: είναι ψεύτες, είναι υποκριτές. Αυτοί δεν έχουν ούτε αρχές ούτε αξίες. Τις υποστηρίζουν μόνο όταν τους βολεύει.

Έχουν περάσει 17 μέρες από την παράδοση του σύντροφου Μουσσα Ονούρ στο καθεστώς του Ντεκτας. Όλη η Κύπρος ξέρει πως η αστυνομία έδρασε παράνομα και αντισυνταγματικά. Στον καθημερινό τύπο γίνονται συνεχείς αναφορές πάνω στο θέμα: από επιστολές απλών πολιτών μέχρι πρωτοσέλιδα κύρια άρθρα. Η Α.Π. όργωσε την Κύπρο με ανακοινώσεις που διάνεμε χέρι με χέρι.

Κι όμως για την κυπριακή κυβέρνηση δεν κουνήθηκε φύλλο! Η αστυνομία βουβάθηκε, η γενική εισαγγελία απλώς παρακολούθησε. Καμμία σύλληψη, καμμία κατηγορία, καμμία έρευνα. Απλά γιατί δεν πρόκειται για ορισμένους απομονωμένους ενόχους: πρόκειται για ολόκληρο μηχανισμό στον οποίο όσοι δεν είναι υπεύθυνοι είναι συνυπεύθυνοι.

Εγκλημα

Η σύλληψη του Μουσσα Ονούρ αποτελεί ένα διπλό έγκλημα. Εγκλημα ενάντια στα ανθρώπινα δικαιώματα — γιατί η αστυνομία τον συνέλαβε παράνομα δίχως ένταλμα και δίχως κατηγορία, παράνομα δεν του επέτρεψε να επικοινωνήσει με το δικηγόρο του, και αντισυνταγματικά τον παράδωσε στον Ντεκτας. Απο πολιτική σκοπία αποτελεί ένα ακόμα μεγαλύτερο έγκλημα — στερεί από το Κυπριακό εργατικό κίνημα ένα αγωνιστή και τον εξουδετερώνει στέλνοντάς τον στις φυλάκες του Ντεκτας, κτυπά πισώπλατα τον αγώνα για αποκατάσταση της εμπιστοσύνης ανάμεσα στους Ε/Κ και Τ/Κ.

«Η αστυνομία υπάρχει για να προστατεύει τις ελευθερίες του πολίτη!» Όπως του Μουσσα που ζούσε για 7 χρόνια στο Νότο και ήταν κάτοχος Κυπριακού Διαβατηρίου; Όχι — η αστυνομία υπάρχει για να καταπιέζει όσους αγωνίζονται για μια καλύτερη κοινωνία, ενάντια στον καπιταλισμό και τον εθνικισμό. Όπως αγωνιζόταν ο Μουσσα: ενάντια στον καπιταλισμό και την εκμετάλλευση, ενάντια στην απάνθρωπη καταπίεση των Τ/Κ που ζουν στο Νότο, για το Κοινό Μέτωπο Ε/Κ — Ε/Κ εργαζομένων, για τη συνεργασία των αριστερών κομμάτων με στόχο την κατάληψη της εξουσίας, για μια Κύπρο ελεύθερη και σοσιαλιστική.

Η Κυπριακή κυβέρνηση «σκίζονται» στον Ο.Η.Ε. και άλλου για τα ανθρώπινα δικαιώματα και την ελευθερία. Φωνάζει για ηθικές αρχές και απαραβίαστες αξίες, κατηγορεί την Τουρκία ότι εφαρμόζει το νόμο της ζούγκλας, διαμαρτύρεται ότι επικρατεί το δίκαιο του δυνατόν σε βάρος του μικρού και

του αδύνατου. Πραγματικά: στην «ελεύθερη» Κύπρο, για τους μικρούς και τους αδύνατους όπως είναι οι Τ/Κ δεν υπάρχουν ελευθερίες, ούτε ανθρώπινα δικαιώματα, ούτε αρχές ούτε αξίες — Υπάρχει μόνο ο νόμος της ζούγκλας.

Μετά, αυτοί οι υποκριτές έχουν το θράσος και την αναιδία να καλούν τους Τ/Κ να αγωνιστούν μαζί τους για το διώξιμο των Τουρκικών στρατευμάτων.

Η Γεν. Εισαγγελία

Στα ερωτήματα του δικηγόρου του Μουσσα, συν. Πατρίκιου Παύλου, η απάντηση της γενικής εισαγγελίας (Κας Σ. Σουλιώτη) ήταν σαφής: Πραγματικά ο Μουσσα είχε δοθεί στο Ντεκτας, δίχως να υπάρχει ένταλμα σύλληψης και δίχως η γενική εισαγγελία να έχει ιδέα. Δεν λέει όμως ότι ο Μουσσα συνελήφθη — γιατί μετά θα ήταν αναγκασμένη να κάνει έρευνα για να βρεθούν οι ενόχοι. Λέει ότι ο Μουσσα παραδόθηκε στην Ουνφικυλ για να μεταφερθεί στους γονείς του στην Αμμόχωστο! Αφήνεται να νοηθεί ότι ο Μουσσα μπορεί να ήθελε να μεταφερθεί στο Βορρά. Προσθέτει ότι η αστυνομία είχε πληροφορίες ότι η δράση του Μουσσα έβλαπτε την ασφάλεια του κράτους.

Ο δικηγόρος Π. Παύλου σε ανακοίνωση του στον Τύπο, 22.8.84, εντοπίζει την αντίφαση στην ανακοίνωση της γενικής εισαγγελίας: ένας επικίνδυνος για την ασφάλεια του κράτους δεν στέλνεται στους γονείς του ούτε στον αφέντη του τον Ντεκτας, αλλά δικάζεται και φυλάσσεται.

Υπάρχουν όμως ακόμα δυο

αδύνατα σημεία στην ανακοίνωση της Σ. Σουλιώτη. Υποστηρίζει πως ο Μουσσα παραδόθηκε στην Ουνφικυλ, ενώ την προηγούμενη μέρα η Ουνφικυλ με ανακοίνωση της (σ' απάντηση άρθρου της «Αλήθειας», (21.8.84) δήλωσε πως δεν έχει καμμία σχέση με την αποστολή Τ/Κ στο Βορρά αφήνοντας να νοηθεί πως τέτοιες ανταλλαγές γίνονται μέσα στα πλαίσια αμοιβαίων συμφωνιών ανάμεσα στην Ε/Κ και Τ/Κ αστυνομία. Αυτό υποστήριξε και ο ραδιοσταθμός Μπαύρακ.

Όσον αφορά τον υπαινιγμό ότι μπορεί να ήθελε να πάει μόνος του, αυτό είναι αστείο: ο Μουσσα είχε δραπετεύσει από το στρατό και ήξερε πως αν πήγαινε πίσω θα αντιμετώπιζε στρατοδικείο και άμεση φυλάκιση.

Η Στέλλα Σουλιώτη θα μπορεί να είναι συνεπής με την Δικαιοσύνη την οποία όλοι αντιπροσωπεύει. Στο χέρι της είναι να διατάξει έρευνα για εντοπισμό των υπευθύνων και να προσάψει κατηγορίες.

Ο Πατρίκιος Παύλος στην ανακοίνωση του προκαλεί δημόσια να παρουσιάσουν έστω κι ένα στοιχείο που να δείχνει ότι ο Μουσσα μπορεί να ήταν ανεμειγμένος σε ενέργειες που στρέφονταν ενάντια στην ασφάλεια του κράτους. Το μόνο που χρειάζεται να ειπωθεί είναι ότι ακόμα δεν έχουν απαντήσει.

Οι Τ/Κ του Νότου

Μέχρι τις αρχές του 82 ζούσα στο Νότο αρκετές εκατοντάδες Τ/Κ που είχαν δραπετεύσει από το Βορρά. Μαζί μ' αυτούς υπήρχαν και πολλοί τουρκοί και Κούρδοι αριστεροί οι οποίοι δεν άντεχαν την καταπίεση του Τουρκικού στρατού και Χούντας. Αυτό που κύρια έσπρωχνε τους Τ/Κ να έρχονται στο Νότο ήταν οι άσκημες οικονομικές συνθήκες, η ανεργία, ο ημι-στρατιωτικός χαρακτήρας του καθεστώτος Ντεκτας και η καταπίεση στο στρατό.

Η ελευθερία που περίμεναν να βρουν στο Νότο, όμως, αποδείχτηκε χίμαιρα. Ήταν αναγκασμένοι να ζουν σε πραγματικά άθλιες συνθήκες κάτω από τη συνεχή καταπίεση της αστυνομίας. Κάποιος Τ/Κ μας έλεγε ότι μετά που ήρθε στο Νότο κι αφού η αστυνομία τον άφησε υποκρίση για να τον ανακρίνει αρκε-

συνέχεια στη σελ. 6

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Η κρίση στη Μέση Ανατολή
- Δώρος Λοΐζου ποιητής επαναστάτης
- Ε.Μ.Ε. - Ε.Χ.Β.
- Φόρος εισοδήματος
- Απάντηση στο Τζίβα
- Τραμπουκισμοί στις πορείες - συλλαλητήρια
- Συνέδριο ΠΟΦΝΕ

Ο σύντροφος Μουσσα ενώ καταθέτει στεφάνι στον τάφο του Καβάζογλου εκ μέρους των Τ/Κ κατοίκων του Νότου τον περασμένο Απρίλ λη.

«Σημεία Εργασίας» ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΗ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ

Η νέα πρωτοβουλία Γκουεγιάρ το μόνο που υπόσχεται είναι να φέρει για μια ακόμα φορά στην επιφάνεια την αδυναμία των αστών να δώσουν οποιαδήποτε λύση στο Κυπριακό πρόβλημα που να εγγυάται την ενότητα των δύο κοινοτήτων και μια ενιαία οικονομία.

Ξανα στο προσκήνιο φέρνει και τις ευθύνες και τα καθήκοντα των αριστερών κομμάτων ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ. Συγκρουόμενα συμφέροντα

Η πρωτοβουλία του Γκουεγιάρ μπορεί να γίνεται κάτω από την έγκριση των δυο υπερδυνάμεων που η κάθε μια για τους δικούς της λόγους ευνοεί επανέναρξη των συνομιλιών. Βρίσκεται όμως αντιμέτωπη με τα ιδιαίτερα συμφέροντα των δυο αστικών τάξεων της Κύπρου Ε/Κ και Τ/Κ, συμφέροντα τα οποία καθορίζουν τελικά την προσέγγιση τους απέναντι σε κάθε είδους πρωτοβουλία είτε λέγεται «πρωτάσεις» Βαλταχίμ είτε «δείκτες» Γκουεγιάρ είτε «σημεία εργασίας» ή οτιδήποτε νέο πλασαρι-

στεί στο μέλλον. Αυτά τα συμφέροντα είναι που καθορίζουν τέλος, τέλος και τις δυνατότητες που προσφέρουν οι εκάστοτε συνομιλίες μεταξύ των αστών, όπως και τη διάρκεια τους.

Οι Ε/Κ και Τ/Κ αστοι που συνομιλούν εδώ και μια εικοσαετία στάθηκαν αδύναμοι να βρουν οποιαδήποτε λύση στα προβλήματα και στις συνεχείς προστριβές μεταξύ των δυο κοινοτήτων.

Στάθηκε αδύνατο να αποτρέψουν το πραξικόπημα-εισβολη-διχοτόμηση· εδώ και 10 χρόνια είναι ανίκανοι να βρουν οποιαδήποτε λύση για επανένωση της Κύπρου.

Συνέχεια στη σελ. 2

ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ £1000 ΤΩΡΑ!

Η καμπάνια έχει κοστίσει εκατοντάδες λίρες. Η Αριστερή Πτέρυγα βρίσκεται κάτω από τρομαχτικές οικονομικές πιέσεις. Μόνο με την άμεση ανταπόκριση των φίλων και υποστηρικτών της μπορεί να συνεχίσει τον αγώνα για τη λευτεριά του Μουσσα Ονούρ και τη γενικότερη πάλη της. Καλούμε για όσο μεγαλύτερη οικονομική εισφορά είναι δυνατό. Πέρα από τις ταχτικές εισφορές που παίρνουμε χρειαζόμαστε £1000 επιπλέον μέσα στις επόμενες λίγες μέρες!

Δώστε γενναιόδωρα!

Αναπόφευκτη κατάρρευση

συνέχεια από τη σελ. 1

Έτσι για 24 τώρα χρόνια μας οδηγούν από αδιέξοδο σε αδιέξοδο ρίχνοντας πολλές φορές την εργατική τάξη στη σφαγή. Το ότι η μια πρωτοβουλία μετά την άλλη τινάζονται στον αέρα είτε προτού αρχίσουν συνομιλίες είτε κατά την διάρκειά τους, συμβαίνει όχι απλά και μόνον επειδή υπάρχουν τα κατοχικά στρατεύματα και τα ξένα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα αλλά επειδή έτσι το επιβάλλουν τα συμφέροντα της Τ/Κ αστικής τάξης που συγκρούονται με αυτά των Ε/Κ αστών.

Οι εθνικιστικές τάσεις που αναπτύχθηκαν και οι συγκρούσεις που ακολούθησαν ήταν δημιουργήματα και καρπός του μίσους που έτρεφαν η μια αστική τάξη ενάντια στην άλλη στην προσπάθειά τους να διαφυλάξουν η κάθε μια για τον εαυτό της τα κέρδη από το ξεζούμισμα της εργατικής τάξης.

Στη βάση αυτών των συγκρουόμενων συμφερόντων είναι που στηρίχτηκαν οι ιμπεριαλιστές - εκμεταλλεόμενοι τις εθνικές αντιθέσεις που αναπτύχθηκαν - στην προσπάθειά τους να εξασφαλίσουν κι αυτοί με τη σειρά τους τα δικά τους συμφέροντα.

Ο Ντενκας και η τάξη που εκπροσωπεί κατάφεραν με το ι. φασμα της Κύπρου να μαντρώσουν τους Τ/Κ εργαζομένους και απαλλαγμένοι από τον συναγωνισμό του ισχυρότερου Ε/Κ κεφαλαιού να συνεχίζουν ανεξέλεγκτοι πια την εκμετάλλευση της Τ/Κ εργατικής δύναμης.

Γι' αυτούς τους λόγους — που αποτελούν ζήτημα ζωής και θανάτου για τον Ντενκας και την τάξη του — ποτέ δεν θα δεχτούν ενοποίηση της Κύπρου, ποτέ δεν θα δεχτούν μια ενιαία οικονομία και ελευθερία διακίνησης κεφαλαίων. Εκτός εάν το Τ/Κ κεφάλαιο αναπτυχθεί και νοιώσει δυνατό να συναγωνιστεί το Ε/Κ κεφάλαιο, πράγμα όμως αδύνατο ιδίως μέσα στις σημερινές συνθήκες βαθειάς κρίσης που περνά ο Παγκόσμιος καπιταλισμός και έχοντας να αντιμετωπίσει το συναγωνισμό του γίγαντα — συγκριτικά — γείτονα της.

Ο Αλν Μπιραντ, δημοσιογράφος της Μίλλιτ, σε άρθρο του στις 23/Ιουλίου/84 διαπιστώνει πραγματικότητες που για πρώτη φορά γίνονται απο δημοσιογράφο αστικής εφημερίδας είτε Τουρκόφωνο είτε Ελληνόφωνο.

Γράφει ο Αλν Μπιραντ:

«Αν η σημερινή οικονομική ανισότητα που υπάρχει μεταξύ των δυο κοινοτήτων συνεχισθεί, δεν μπορεί να εξευρεθεί λύση γιατί οι Ε/Κ θα αποτελούν με την οικονομική τους ισχύ μια απειλή.»

«Μια πολιτική λύση βασίζεται στην ελευθερία διακίνησης και την ιδιοκτησία, αλλά αυτό με τη σειρά του εξαρτάται από τη πραγματοποίηση ενός οικονομικού ισοζυγίου μεταξύ των δύο πλευρών».

Στη βάση των πιο πάνω συμφερόντων είναι που ο Ντενκας βλέπει με δυσπιστία και καχυποψία κάθε κίνηση ή πρωτοβουλία για συνομιλίες. Αν

πολλές φορές αδυνατεί να αποφύγει την έναρξη τους για διάφορους λόγους (διεθνής παράγοντας, εσωτερικές πιέσεις κλπ) τις τορπιλλίζει με τη πρώτη ευκαιρία και πρόφαση περιορισμένου να επιβάλλει ότι του επιτρέπει η δύναμη που έχει στο στρατιωτικό ισοζύγιο. Από πλευράς Ε/Κ αστών τα συμφέροντα τους ταυτίζονται με την ύπαρξη μιας ενιαίας Κύπρου και οικονομίας για να μπορούν έτσι να επωφελούνται της μεγαλύτερης αγοράς που θα υπάρξει και της εκμετάλλευσης της Τ/Κ εργατικής τάξης, μια και δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα από το Τ/Κ κεφάλαιο και μπορούν εύκολα να το εκτοπίσουν.

Δυστυχώς όμως εμπόδιο για τα σχέδια των Ε/Κ αστών βρίσκονται τα διαφορετικά συμφέροντα της Τ/Κ αστικής τάξης και η αδυναμία τους στο στρατιωτικό ισοζύγιο για να επιβάλουν τις απόψεις τους όπως και η απροθυμία και αδυναμία του διεθνούς παράγοντα και του ΟΗΕ για εφαρμογή των ψηφισμάτων που κερδίζονται κατά καιρούς.

Έτσι οι Ε/Κ αστοί είναι αναγκασμένοι να περιορίζονται στην αναζήτηση λύσης (στην προσπάθειά τους να περισώσουν ότι μπορεί να περισωθεί) παζαρεύοντας με τον Ντενκας μικροεδαφικές παραχωρήσεις - του τύπου «Βαρώσια», «αεροδρόμιο» κλπ. αφού και η καταλήστευση των Ε/Κ εργαζομένων από μόνη της τους παρέχει τεράστια κέρδη.

Από δω ξεκινά και η πολιτική του Συναγερμού σαν βασικού εκφραστή της Ε/Κ αστικής τάξης που βασικό στόχο έχει την εξασφάλιση μικροεδαφικών παραχωρήσεων με κόστος ακόμα και αναγνώριση του κράτους-διχοτόμησης.

Μια πολιτική που βρίσκει συμμάχους της και την αστική τάξη της Ελλάδας όπως εκφράζεται μέσα από την Ν.Δ. και τον Καραμανλή.

Η στάση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ

Το ότι η ηγεσία του ΑΚΕΛ αναγκάζεται να ταυτιστεί στη συγκεκριμένη πρωτοβουλία με τον Συναγερμό δεν πρέπει να μας εκπλήσσει. Από τη στιγμή που η ηγεσία του μεγαλύτερου κόμματος της εργατικής τάξης πίστεψε ότι το Κυπριακό μπορεί να λυθεί μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια και μέσα από διαπραγματεύσεις μεταξύ των αστών οδηγείται όλο και περισσότερο στην υποστήριξη τέτοιων πρωτοβουλιών που στόχο έχουν το παζάρεμα με την Τ/Κ αστική τάξη.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ βασίζει την πολιτική της εδώ και χρόνια σε υποχωρήσεις όσον αφορά το ταξικό επίπεδο για χάρη του εθνικού ζητήματος «αναβάλλοντας» την ταξική πάλη και την πάλη για την εξουσία της εργατικής τάξης μετά τη λύση του εθνικού ζητήματος (τοποθετώντας την κάπου στο απώτερο μέλλον). Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια δέχεται θυσίες από τους εργαζομένους φτιάχνοντας ταυτόχρονα συνεργασίες με την αστική τάξη, στην προκειμένη περίπτωση με το αστικό ΔΗΚΟ και τον δεξιό Κυπριανό.

Είναι αναγκασμένη λοιπόν η ηγεσία του ΑΚΕΛ, για να δικαιολογεί την πολιτική της, να δείχνει στις μάζες ότι κάτι γίνεται προς την πλευρά λύσης του Κυπριακού. Από δω εξηγείται και η τόση αγωνία και ο θόρυ-

βος του ΑΚΕΛ για αποδοχή της νέας πρωτοβουλίας όπως και για την περυσινή με τους δείκτες. Πιστεύει έτσι η ηγεσία του ΑΚΕΛ ότι η επανέναρξη των συνομιλιών από μόνη της χωρίς οποιεσδήποτε σοβαρές πιθανότητες επιτυχίας της δίνει παράταση, για την πολιτική που ακολουθεί, για ένα ακόμα χρονικό διάστημα.

Η μόνη διαφορά όσον αφορά τη στάση-της αυτή τη φορά βρίσκεται στο ότι προσπαθεί να πείσει τον Κυπριανό μέσα από απόφαση της ίδιας της Βουλής (πέρυσι η πίεση μέσα από έντονη ανοικτή τοποθέτηση αποδείχτηκε ανεπαρκής)

Η ΕΔΕΚ

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ ακολουθεί την ίδια στείρα πολιτική των τελευταίων χρόνων αδυνατώντας να προχωρήσει και να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα.

Υποστηρίζει την πρωτοβουλία και απορρίπτει τα σημεία της και το περιεχόμενο-της πρωτοβουλίας μπορεί να είναι ανεξάρτητο από ποιους προέρχεται και πια συμφέροντα προσπαθεί να συμβιβάσει και να εξυπηρετήσει.

Αδυνατεί να δει ότι τα σημεία και το περιεχόμενο οποιασδήποτε πρωτοβουλίας αποκτούν την ανάλογη σημασία και δυναμική από το ποιες δυνάμεις διαπραγματεύονται και ποια συμφέροντα θέλουν να εξυπηρετήσουν.

Αποστερεί έτσι η ηγεσία της ΕΔΕΚ την ευκαιρία από το κόμμα να δώσει την ταξική προσέγγιση και παρασύρεται σε καιροσκοπικές τοποθετήσεις είτε υποστηρίζοντας τον Κυπριανό που άλλοτε αποκαλούσε ηλίθιο και που στις πρόσφατες εκλογές εξομοίωνε με τον «προδότη» Κληρίδη, είτε στρέφεται σε εθνικιστικές τοποθετήσεις του τύπου «δυναμική εμπλοκή της Ελλάδας» και υποστηρίζει την αποστολή Ελληνικών μεραρχιών στην Κύπρο.

Οι ευθύνες Παπανδρέου

Την εξωτερική πολιτική Παπανδρέου θα πρέπει να την δούμε σαν αποτέλεσμα και συνέχεια της εσωτερικής πολιτικής του. Μη έχοντας εμπιστοσύνη στο εργατικό κίνημα της χώρας του και αρνούμενος να στηρίχτει πάνω σ' αυτό για να προχωρήσει με ριζικά μέτρα ενάντια στο ιδιωτικό κεφάλαιο στη θεμελίωση του Σοσιαλισμού, περιορίζεται στον καπιταλισμό και προσπαθεί να τον διαχειριστεί καλύτερα από τους ίδιους τους αστούς. Αυτή η πολιτική χρεωκόπει μέρα με τη μέρα μέσα στις δύσκολες συνθήκες που περνά σήμερα ο ελληνικός καπιταλισμός, με συνεπακόλουθο να μπλέκεται η κυβέρνηση Παπανδρέου μέσα στις αντιφάσεις και αντιθέσεις που καθορίζει το σύστημα. Ο συμβιβασμός του Παπανδρέου με την αστική τάξη της χώρας του τον αναγκάζει να ακολουθεί εξωτερική πολιτική που δεν μπορεί να ξεφύγει από τη λογική του καπιταλισμού και τα συμφέροντα της αστικής τάξης.

Περιορίζει λοιπόν ο Παπανδρέου την πολιτική του

όσον αφορά τη λύση του Κυπριακού μέσα στα πλαίσια της λογικής ότι οι Ε/Κ αστοί μπορούν να λύσουν το πρόβλημα δείχνοντας τους εμπιστοσύνη. Έτσι παρα το ότι πριν 10 μήνες με την ανακήρυξη του κράτους, δήλωνε ότι δεν πρέπει να αποδεκτούμε συνομιλίες πριν την ανάκληση του, αναγκάζεται μέσα στα πλαίσια της λογικής που ακολουθεί, να συζητά σήμερα για την αποδοχή των σημείων Γκουεγιάρ κατά πόσο αποτελούν βάση για διαπραγματεύση ή όχι, σαν αποτέλεσμα της αδυναμίας του να δώσει μια εναλλακτική Σοσιαλιστική προοπτική.

Αντίθετα προβάλλοντας τη σοσιαλιστική προοπτική θα συσπειρώνε γύρω του ολόκληρα τα εργατικά κινήματα Κύπρου - Ελλάδας και κατ' επέκταση της Τουρκίας:

Αναποφευκτική η κατάρρευση της πρωτοβουλίας

Η τελική θέση του Κυπριανού που θα εξαρτηθεί από το ισοζύγιο δυνάμεων θα φιλοδοξεί μάλλον να ικανοποιεί από την μια τον Παπανδρέου που σίγουρα μια σύγκρουση μαζί του θα τον έβαζε σε τρομερά δύσκολους πονοκεφάλους, αλλά και το ΑΚΕΛ που είναι ο στυλοβάτης της κυβέρνησης του (το ΑΚΕΛ όσο και να συγκρουσθήκε μαζί του, το πιο πιθανό είναι ότι ούτε αυτή τη φορά δεν θα καταγγείλει την κοινοπραξία λόγω έλλειψης εναλλακτικής προοπτικής, φτάνει να έχει δικαιολογητικά χαρτιά στα χέρια του για να τα χρησιμοποιήσει απέναντι στη βάση του - αν και μέσα από αυτές τις συγκρούσεις εκτίθεται ανεπανόρθωτα).

Αποδοχή της πρωτοβουλίας με πιθανό τιναγμα της στον αέρα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας είναι η πιο πιθανή προοπτική.

Ακόμα και ο ίδιος ο Ντενκας αν τελικά αποδεχτεί κατ' αρχήν την πρωτοβουλία αυτός το πιο πιθανό θα τα τινάζει στον αέρα σε κάποιο στάδιο όταν θα μπει πρακτικά το ζήτημα παραχωρήσεων.

Οποιασδήποτε τελικά και αν είναι η θέση των διαφόρων πλευρών απέναντι στη πρωτοβουλία το πιο σίγουρο είναι ότι η κατάρρευση της στο σύντομο μέλλον είναι αναποφευκτική. Αυτό θα οδηγήσει σε νέα αδιέξοδα όπου, με παράλληλη έλλειψη εναλλακτικής προοπτικής από μέρους των μαζικών αριστερών κομμάτων, θα οδηγήσει ακόμα περισσότερο τις μάζες σε απογοήτευση, παρα-πέρα θεμελίωση του διαχωρισμού και χειρότερηση της καχυποψίας και δυσπιστίας μεταξύ των μαζών των δυο κοινοτήτων για πιθανή συνεννόηση στο μέλλον.

Καθήκοντα της αριστερας

Για την εργατική τάξη η μόνη λύση που θα μπορούσε να έχει νόημα θα ήταν η επανασυνέγγιση των δυο κοινοτήτων για μια Κύπρο ελεύθερη χωρίς πολιτικούς ή γεωγραφικούς διαχωρισμούς ανάμεσα σε Τ/Κ και Ε/Κ. Η μόνη δύναμη που θα μπορούσε να δώσει μια

τέτοια λύση στο Κυπριακό είναι η ίδια η εργατική τάξη. Ε/κ και Τ/κ στη βάση των κοινών ταξικών τους συμφερόντων. Μόνο μέσα από ένα κοινό αγώνα Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων μπορούν να διώκουν τα στρατεύματα κατοχής, και όλη η υπόλοιπη ιμπεριαλιστική παρουσία. Πρέπει όμως να γίνει συνείδηση ότι οι Τ/Κ δεν έχουν κανένα συμφέρον να παλαϊσουν για μια ενιαία καπιταλιστική Κύπρο όπου οι Ε/Κ αστοί θα έχουν την εξουσία, όπου η εκμετάλλευση θα συνεχίζεται και θα νοιώθουν περισσότερο ανασφάλεια από το ενδεχόμενο εθνικιστικών εξάρσεων της Ε/Κ πλευράς.

Μόνο στη βάση της προοπτικής για μια Σοσιαλιστική Κύπρο μπορεί να επιτευχθεί αυτό το μέτωπο πάλης ενάντια στους αστούς Ε/Κ και Τ/Κ και ενάντια στα κατοχικά στρατεύματα, η μόνη προοπτική που αφαιρεί τη βάση πάνω στην οποία κτίζονται οι εθνικές καχυποψίες και προκαταλήψεις.

Για αυτά όμως τα καθήκοντα οι ευθύνες πέφτουν στους ώμους των κομμάτων της εργατικής τάξης ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ.

Αντικατάσταση των συνομιλιών με συνομιλίες των αριστερών κομμάτων

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ πρέπει να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα και να πάψει να εθελότυφλει σ' ότι αφορά τις προθέσεις και δυνατότητες που έχει ο διεθνής παράγοντας η ο ΟΗΕ για να προωθήσει λύση στο Κυπριακό.

Πρέπει ακόμα να σταματήσει τον εθνικιστικό κατήφορο που βάσει το κυπριακό σαν πρόβλημα αντιπαραθέσης μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων.

Έχει καθήκον μπροστα στα νέα αδιέξοδα που οδηγούμενα να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα και να προβάλει την Σοσιαλιστική προοπτική, καλώντας και το ΑΚΕΛ να σπάσει τα δεσμά της συνεργασίας του με την «Εθνική» αστική τάξη για την σύμπληξη του Ενιαίου Μετώπου της Αριστερας.

Με την επίτευξη του ενιαίου μετώπου της αριστερας στη βάση ενός προγράμματος για κατάληψη της εξουσίας θα πρέπει ταυτόχρονα να επιδιωχθεί το ξεκίνημα για συνομιλίες μεταξύ των Τ/Κ αριστερών κομμάτων για το κτίσιμο του κοινού μετώπου Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων για την πάλη ενάντια στη κατοχή και ενάντια στις δύο αστικές τάξεις για πραγματική απελευθέρωση της εργατικής τάξης.

Στη βάση ενός τέτοιου μετώπου μεταξύ Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων θα βρούμε δυναμική συμπαράταξη και από τα εργατικά κινήματα της Τουρκίας - Ελλάδας όπου ο δικός μας αγώνας για τον Σοσιαλισμό είναι ταυτόχρονα αγώνας και για τον δικό τους, όπου το κτίσιμο του Σοσιαλισμού σ' οποιαδήποτε από τις τρεις χώρες θα αποτελέσει καταλύτη και για τις υπόλοιπες όπως και για ολόκληρη την περιοχή.

Δείχτες, Σημεία και... τέρατα

Τα Σημεία του Γκουεγιάρ όπως και οι Δείκτες, όπως και οποιεσδήποτε άλλες προτάσεις θα μπορούσαν να αποτελέσουν μια βάση για συζήτηση και εξεύρεση λύσης αν οι συνομιλίες γίνονταν μεταξύ των αριστερών Ε/Κ και Τ/Κ κομμάτων ή αν είχαμε αριστερές κυβερνήσεις που είναι οι μόνες δυνάμεις που ειλικρίνα θα επεδίωκαν εξεύρεση λύσης για την προώθηση των κοινών συμφερόντων των εργατικών μαζών. Θα αποτελούσαν την απαρχή συνομιλιών όπου μέσα από αμοιβαίες υποχωρήσεις ή ακόμα και μονόπλευρες απέναντι στους Τ/Κ εργαζόμενους θα αποσκοπούσαν στην εξάλειψη οποιασδήποτε από μέρους τους δυσπιστίας και καχυποψίας, για το κτίσιμο της εμπιστοσύνης μεταξύ των δυο κοινοτήτων, απαραίτητη προϋπόθεση στο δρόμο για ενοποίηση της Κύπρου.

Τα ίδια όμως σημεία δεν αποτελούν βάση για συνομιλίες και εξεύρεση λύσης μεταξύ των αστών λόγω της δυσπιστίας που φέρει η μια για την άλλη και εξ' απτίας των ψυχρών υπολογισμών που καθορίζουν τα συγκεκριμένα συγκρουόμενα συμφέροντα τους.

Σαν βοηθητικό έγγραφο που φιλοδοξεί να φέρει ξανά Ε/Κ και Τ/Κ αστούς στην κοινή τράπεζα των διαπραγματεύσεων μειονεκτεί σε σχέση με προηγούμενα έγγραφα.

Σε σύγκριση π.χ. με τους δείκτες που πρόσφεραν ένα σχετικά ολοκληρωμένο σχέδιο και προτάσεις πάνω σε βασικά ζητήματα όπως:

1. ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ, 2. ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟ, 3. ΕΔΑΦΙΚΟ, τα σημερινά σημεία τα χαρακτηρίζει η γενικότητα και η ασάφεια. Ακόμα και στις λίγες περιπτώσεις που προτείνει κάτι συγκεκριμένο το υπερφαναγγίζει με μια σειρά από προϋποθέσεις—όταν και αφού—αφήνοντας έτσι τεράστιες δυνατότητες για ένα από τα δυο μέρη ή και τα δυο να τινάξουν όλη τη πρωτοβουλία στον αέρα στη βάση διαφωνιών για το α' το β' ή το ωμέγα σημείο.

Αναφέρουμε πιο κάτω ορισμένα παραδείγματα που μας δείχνουν ξεκάθαρα τα όσα πιο πάνω επισημαίνουμε.

Γκουεγιάρ: «Βάση για τις συνομιλίες θα είναι οι κατευθυντήριες γραμμές του Μακαρίου και Ντενκας της 9ης Φεβρουαρίου 1977 και οι αποφάσεις των Ην. Εθνών σχετικά με το κυπριακό πρόβλημα. Είμαι πεπεισμένος ότι καμία προσέγγιση σε μια συμφωνία δεν είναι δυνατή αν δεν έχει αφετηρία μια επαναπροσέλιψη σ' αυτές τις συμφωνίες».

Δηλαδή ο Γκουεγιάρ μας ζητά επιστροφή και προσέλιψη σε συμφωνίες που δεν οδήγησαν πουθενά λόγω της γενικότητας που τις χαρακτήριζε και των περιθωρίων ερμηνείας τους κατά βούλησιν που παρείχαν και ακόμα σε αποφάσεις των Ην. Εθνών που ποτέ τουλάχιστον η Τ/Κ αστική τάξη δεν έδειξε να αποδέχεται.

Γκουεγιάρ: «Η εγκαθίδρυση μιας Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας θα απαιτούσε ενέργειες κάτω από τρεις επικεφαλίδες.

Ο Μέτρα Οικοδόμησης πολιτικής εμπιστοσύνης
Ο Δημιουργία και ανάπτυξη μιας δομής διακυβέρνησης
Ο Εδαφικές προσαρμογές»

Στη συνέχεια θέτει μια σειρά από προϋποθέσεις για ικανοποίηση των τριών πιο πάνω επικεφαλίδων.

Εξετάζοντας τις τρεις πιο πάνω βασικές προϋποθέσεις για την εγκαθίδρυση μιας ομοσπονδίας διερωτάται και ο πιο καλόπιστος πάνω σε ποιές προθέσεις και πious στόχους και συμφέροντα θα ικανοποιηθούν. Βασικά η ικανοποίηση της δεύτερης και τρίτης προϋπόθεσης εξαρτάται από την ικανοποίηση της πρώτης (πολιτικής εμπιστοσύνης) που κι' αυτή προϋποθέτει πάνω και από τα μέτρα που προτείνονται για οικοδόμηση της, την ύπαρξη πολιτικής θέλησης που και αυτή αντανάκλα συγκεκριμένα οικονομικά συμφέροντα. (Η πολιτική είναι συνέχεια της οικονομίας).

Γκουεγιάρ: «Η μεταβατική ομοσπονδιακή κυβέρνηση θα λειτουργήσει όταν : α) Η εκτελεστική και νομοθετική εξουσία της κυβέρνησης εγκατασταθεί

β) Όταν υπάρξει συμφωνία για άλλες εδαφικές προσαρμογές Όσον αφορά τη νομοθετική εξουσία αντιλαμβά-

νομαι ότι κατά τη διάρκεια των διακοινοτικών συνομιλιών υπήρξαν κάποιες ενδείξεις συμφωνίας....

Μιλάμε δηλαδή για εγκαθίδρυση μεταβατικής ομοσπονδιακής κυβέρνησης όταν η «εκτελεστική και...» και «όταν υπάρξει συμφωνία....» βασισμένοι για όλα αυτά πάνω στο ότι υπήρξαν κάποιες ενδείξεις συμφωνίας.

Γκουεγιάρ: «Αυτό που απομένει σε μένα είναι να αναφερθώ.... ειδικά στην ελευθερία διακίνησης και εγκατάστασης και στο δικαίωμα της ιδιοκτησίας.

Αυτά θα συζητηθούν λαμβάνοντας υπόψη τη ΣΩΣΤΗ ΒΑΣΗ του ομοσπονδιακού συστήματος δυο κοινοτήτων και ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ που ενδέχεται να δημιουργηθούν για την Τ/Κυπριακή κοινότητα». (οι υπογραμμισμένες δικές μας).

Τη σωστή βάση ενός ομοσπονδιακού συστήματος που μπορεί να την ερμηνεύσει ο καθένας ανάλογα με τα συμφέροντα του την θέτει αμέσως και ο ίδιος ο Γκουεγιάρ κάτω από όρους περιπρακτικών δυσκολιών.

Με λίγα λόγια ακόμα και η κοινή αποδοχή των «σημείων» και η επανένταξη κάποιων συνομιλιών, δεν θα ήταν τίποτα άλλο παρά ένα βήμα μισού μέτρου στην κατάκτηση του Έβερρεστ και μάλιστα μέσα σε συνθήκες βιβλικής χιονοθύελλας! (Και

με αντίπαλους ορειβάτες να προσπαθούν να βάλουν τρικλοποδία ο ένας στον άλλο).

Κλείνουμε την κριτική μας για τα σημεία με μια παράγραφο της εισαγωγής του εγγράφου.

Γκουεγιάρ: «Στην τελευταία έκθεσή μου στο Συμβούλιο Ασφαλείας σχετικά με την κατάσταση που έχει δημιουργηθεί όσον αφορά τις υπηρεσίες μου.... θα έκανα επομένως πάλι διαβουλεύσεις με τα μέρη ως προς την ωφελιμότητα εξέτασης πιθανών προσεγγίσεων που θα μπορούσαν να υπόσχονται ελπίδες». Αυτά μας λέει τον Αύγουστο του 84 ο Γκουεγιάρ.

Τον ίδιο μήνα πριν ένα χρόνο στη Σοσ. Έκφραση του Αυγούστου—Σεπτεμβρίου 83 γράφαμε:

«Κάθε χρόνο τέτοια εποχή το κυπριακό αποκτά μια επιφανειακή «κινητικότητα».....

» Έτσι και φέτος επαναλαμβάνεται η ίδια ιστορία με τον Γ.Γ. του ΟΗΕ κ. Γκουεγιάρ να προβαίνει στην τόσο πολυσυζητημένη πρωτοβουλία του—υποχρεωμένος να λογοδοτήσει στη Γενική Συνέλευση η τουλάχιστον να την ενημερώσει που κατέλεξαν οι «πρωτοβουλίες» που θα έπαιρνε.....

Ο κακόμοιρος κ. Γκουεγιάρ δεν αποκλείεται να ψάχνει ήδη το λεξικό του για την ονομασία που θα δώσει στην επόμενη του «πρωτοβουλία» του χρόνου.

Βιβλιοπαρουσίαση

ΘΛΙΨΗ, ΜΑ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ ΟΡΓΗ ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ Κρίστοφερ Χίτσενς: ΚΥΠΡΟΣ

Παρουσιάζουμε σ' αυτή την έκδοση το πρώτο από δύο μέρη μιας κριτικής του βιβλίου του Κρίστοφερ Χίτσενς «Κύπρος» που έγραψε ο Θέμος Δημητρίου. Το δεύτερο μέρος θα δημοσιευτεί στην επόμενη έκδοση (Σ.Ε.)

Αν πάρει κανείς την πιο ευνοϊκή άποψη για την αρχική Τουρκική επέμβαση—ότι ήταν αναγκαία αντίδραση σ' ένα Ελληνικό πραξικόπημα—κι αν υποθέσουμε πως θεωρείται την Τουρκική μειοψηφία άμοιρη ευθυνών για την ανωμαλία και τις βιαιότητες της δεκαετίας του 1960. Ας υποθέσουμε, παρακάτω, πως παραβλέπει την μακρόχρονη και επίμονη προσήλωση της Τουρκικής και Τουρκοκυπριακής ηγεσίας στη διχοτόμηση άσχετα με τη θέληση της πλειοψηφίας. Ας υποθέσουμε ακόμα, ότι μπορεί να ξεχάσει ή να μη λογαριάσει την εξωτερική ανάμιξη της Βρετανίας και των Ηνωμένων Πολιτειών για τον ίδιο σκοπό. Ας κάμουμε την υπόθεση πως θα μπορούσε—ή πως, ακόμα, ήταν σίγουρο—να γίνουν δολοφονικές επιθέσεις ενάντια στους Τουρκοκύπριους σε μαζική κλίμακα από μια σταθεροποιημένη Σαμψωνική ηγεσία.

Ας κάμουμε την υπόθεση πως το πρόβλημα της Κύπρου είναι καθαρά θέμα ασφάλειας των Τουρκοκυπρίων. Ας δεχτούμε πως η πρώτη Τουρκική επέμβαση της 20ης Ιουλίου 1974 έκαμε σ' όλους καλό με το να συντρίψει την εξουσία του φασισμού στην Ελλάδα και την Κύπρο. Ας υποθέσουμε και δεχτούμε όλα αυτά, και η δεύτερη Τουρκική εισβολή γίνεται περισσότερο καταδικαστέα, όχι λιγότερο.

Ως την ημέρα που έγινε, 14 Αυγούστου 1974, οι Ελληνικές ιρρεδεντικές δυνάμεις είχαν πέσει από την εξουσία, και στην Αθήνα και τη Λευκωσία. Οι συνομιλίες βρίσκονταν σε εξέλιξη, και οι σχέσεις, ανάμεσα στις δύο κοινότητες στο νησί ήταν σταθερές, άνκα ανήσυχες. Η δικαιολογία της αρχικής εισβολής έπαψε να υπάρχει και αν ο κ. Ετζεβίτ απέσυρε τις δυνάμεις του θα περνούσε στην ιστορία σαν ο άνθρωπος που απάλλαξε την Ελλάδα από τη Χούντα, έσωσε την Κύπρο από τα σχέδια—της, και ξανάχτησε την εικόνα της Τουρκίας στη Δύση. Η ηθική και (δοσμένης τέτοιας εντυπωσιακής επίδειξης Τουρκικής δύναμης) πραγματική πίεση για ένα μόνιμο και γενναίο διακανονισμό με τους Τουρκοκύπριους θάταν ακαταμάχητη. Όμως ο κ. Ετζεβίτ και οι στρατηγοί του άρχισαν να εφαρμόζουν μια πολιτική κατάκτησης και προσάρτησης.

Στις 12 Αυγούστου 1974, βρέθηκα στη μέση μιας ανήσυχης συζήτησης σχετικά με τις προθέσεις του Τουρκικού στρατού. Στα τρομοκρατημένα ερωτηματικά για το αν θα ξαναεπιτεθούν τα στρατεύματα εισβολής σκορπούσα αλόγιστα διαβεβαιώσεις πως δεν είχαν κανένα λόγο να κάμουν κάτι τέτοιο. Δεν είχα καν την ψευδαίσθηση πως η εισβολή έγινε για χατήρι των Τουρκοκυπρίων. Κι όμως,

οποιαδήποτε «λογική» ανάλυση έδειχνε πως τα γεγονότα έφεραν τον Ετζεβίτ σε τέτοια πλεονεχτική θέση που θάταν ανόητο ν' αποπειραθεί μια αμφίβολη στρατιωτική επιχείρηση για να επιβάλει κάτι που θα μπορούσε πολύ εύκολα να το πετύχει πολιτικά. Δυο μέρες αργότερα η «λογική» ανάλυση έδινε τη θέση της στον παραλογισμό των όπλων.

Η πλεονεχτική θέση της Τουρκίας μετά την πρώτη εισβολή μπορούσε να κερδίσει πολύ περισσότερα από «ένα γενναίο διακανονισμό με τους Τουρκοκυπρίους». Είναι αδύνατο να πει κανείς τι ακριβώς μπορούσε να πετύχει, αλλά το σχέδιο Γκιουνες είναι τουλάχιστο μια ένδειξη. Αυτό το σχέδιο πρόβλεπε την ανάπτυξη του Τουρκικού στρατού στο ένα τρίτο περίπου της Κύπρου, είτε σε μια περιφέρεια είτε σε ένα αριθμό «καντονίων». Ο Κληρίδης δεν απέρριψε το σχέδιο, ζήτησε μόνο ελάχιστο χρόνο για να πάρει την έγκριση της πολιτικής ηγεσίας της Κύπρου. Με την Ελλάδα και την Κύπρο στο χέλος επαναστατικής έκρηξης, οι δέξιες—τους εξουσίες αναποφευκτα θα κατάληγαν σε κάποια λύση τύπου Γκιουνες. Ο Ετζεβίτ θα πετύχαινε περίπου το ίδιο που πέτυχε με τη δεύτερη εισβολή, μέσα από τις συνομιλίες.

Αυτό το παράδοξο, η επιλογή της στρατιωτικής λύσης στη δεύτερη εισβολή, είναι το κλειδί για να καταλάβουμε τη λογική των γεγονότων του 74, για να καταλάβουμε τις πραγματικές δυνάμεις κά-

τω από την ορατή επιφάνεια των πολιτικών διαβουλεύσεων που αργά μα σταθερά βγαίνουν μια στην δημοσιότητα. Με το πιο πάνω απόσπασμα ο Κρίστοφερ Χίτσενς στο βιβλίο—του «Κύπρος», φτάνει πολύ κοντά στην αλήθεια κι αποφεύγει να πέσει στην παγίδα της υπεραπλούστευσης είτε της Ελληνοκυπριακής είτε της Τουρκοκυπριακής επίσημης προπαγάνδας.

Φυσικά ο Χίτσενς τοποθετεί το δίλημα του Ετζεβίτ ανάμεσα στην αποχώρηση των στρατευμάτων εισβολής και μιας ευνοϊκής λύσης για τους Τουρκοκυπρίους από τη μια, και της κατάκτησης—προσάρτησης από την άλλη. Αυτή η τοποθέτηση τον εμποδίζει να προχωρήσει πέρα από μια αποστομωτική απάντηση σ' όσους προσπαθούν να παρουσιάσουν την Τουρκική εισβολή σαν επέμβαση για το χατήρι των Τουρκοκυπρίων, τον εμποδίζει να φτάσει τολμηρά στη σύνδεση του παράδοξου της δεύτερης εισβολής με την πραγματική της αιτία. Αυτή η αιτία φαίνεται ανάγλυφα στο καλύτερο ίσως κεφάλαιο του βιβλίου του Χίτσενς, στο κεφάλαιο «Επιπτώσεις—Αγκυρα» από

τα αποτελέσματα της εισβολής στην ίδια την Τουρκία:

Ήταν η Κύπρος που ξανάφερε στους στρατιωτικούς στο σημείο απ' όπου μπορούσαν να παρουσιάζονται σαν υπερασπιστές της Τουρκίας και του έθνους. Η γραφή μαρτυρία του 1974 δείχνει πως ήταν οι ένοπλες δυνάμεις που έσπρωχναν σε κάθε στάδιο για μια πολιτική βίας και κατάκτησης. Ήταν το Τουρκικό Συμβούλιο Ασφαλείας (GUVENLIK KURULU) και όχι το υπουργικό συμβούλιο ή το κοινοβούλιο που πήρε τις κύριες αποφάσεις και που έδωσε τις κρίσιμες διαταγές.

...Ο Ετζεβίτ έγινε θύμα των δυνάμεων που έβαλε σε κίνηση. Παρά την πρόσκαιρη και υστερική δημοτικότητα—του, αντικαταστάθηκε σε λίγους μήνες από συνασπισμό των Δεξιών καμμένων, που με διάφορους τρόπους, τον στήριξαν στη πολιτική—του για την Κύπρο. Τον στήριξαν, όπως βγαίνει τελικά, όπως σκοινί σπρίτζει τον κρεμασμένο.

Στην ανάλυση—του για την Τουρκία ο Χίτσενς φτάνει πολύ κοντά σε ταξική ανάλυση. Το παιχνίδι ανάμεσα στους στρατιωτικούς και τους πολιτικούς, τη δεξιά και την αριστερά βγαίνει μέσα από το βιβλίο του ζωντανά στη σελ. 11

Ο Κρίστοφερ Χίτσενς εργάστηκε σαν δημοσιογράφος σε διάφορα περιοδικά και εφημερίδες περιλαμβανομένου του Νιου Στετςμαν. Τώρα εργάζεται για το Νέϊσιον της Νέας Υόρκης και το Σπεκτέϊτορ του Λονδίνου.

Για Φράξιες, Διεθνείς και άλλα αλλοθι

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Τζίβας αγωνίζεται να «καρφώσει» την Αριστερή Πτέρυγα για διασυνδέσεις με το εξωτερικό. Την προηγούμενη φορά ήταν μέσα από τις στήλες της «Σημερινής» της πιο αδιαμφισβήτητα αστικής εφημερίδας της Κύπρου. Εξηγήσαμε τότε πως ο μοναδικός λόγος που η «Σ» πρόβαλε τις απόψεις του Τζίβα ήταν γιατί ήταν εκφρασμένες μόνο κουτσουρεμένα στο βαθμό που θα εξυπηρετούσαν, χωρίς να θίγουν καθόλου, τα συμφέροντα της «Σ» και των αστών που εκπροσωπεί. Αυτό πρέπει να έγινε καθαρό και στον ίδιο τον Τζίβα όταν η «Σ» υποβίβασε την απάντησή του σε «ανεξάρτητες απόψεις» μόλις τόλμησε ν' αναφέρει οτιδήποτε για την Ελληνική αντίσταση.

Αυτή τη φορά ο Τζίβας θέλησε να εκμεταλλευτεί το κλίμα που δημιουργήθηκε με την ανήθικη επίθεση του «Γραφείου Τύπου» της ΕΔΕΚ ενάντια στην Α.Π. και να «καρφώσει» μέσα από τις στήλες των «Νέων». Και πάλι ακολουθεί την ίδια ταχτική της μισής αλήθειας, του κουτσουρεμάτος των απόψεων του για να μην θίξει αυτούς από τους οποίους περιμένει δημοσίευση των γραφτών του. Την ίδια ταχτική της συκοφαντίας και της ψευτιάς, της λασπολογίας και της ρετσινιάς. Με τον Τζίβα, όπως και ο ίδιος αναφέρει, είναι αδύνατο να συζητήσουμε. Όταν όμως τα «Νέα» δίνουν τόσο πλατεία προβολή στο τι γράφει αυτός ο περιοδεύων σοσιαλ-εθνικιστής είναι χρήσιμο ν' ανασκευάσουμε μερικά τουλάχιστο σημεία από την παράφρονη υστερία του — και της ΕΔΕΚιτικής γραφειοκρατίας.

Μιλιταντ

Ο κύριος λόγος που τα «Νέα» δημοσίευσαν το γραφτό του Τζίβα είναι γιατί υποτίθεται πως δίνει μια «απο τα μέσα» μαρτυρία για τις σχέσεις της Α.Π. με το «Μιλιταντ» Αγγλίας. Ο Τζίβας καμώνεται πως του είναι αδιάφορο αν υπάρχουν αυτές οι σχέσεις ή όχι:

«Δεν είναι έγκλημα να έχεις διασυνδέσεις με οποιονδήποτε διεθνιστική οργάνωση ούτε και αποδεικτικό σφαλμένης θεωρίας. Γι' αυτό η απάντησή στην ομάδα αυτή (την Α.Π.) μόνο στις πολιτικές της θέσεις μπορεί να δοθεί και ας είναι θέσεις του «Μιλιταντ».

Όμως η κύρια αιχμή του είναι το ότι αποκαλεί την Α.Π. «Μιλιταντ-Κύπρου». Νομίζει πως μ' αυτή του την ταχυδακτυλουργία κατακεραυνώνει την Α.Π., πως αυτός ο χαρακτηρισμός του δίνει το πλεονέκτημα που χρειάζεται για να κερδίσει την πολιτική συζήτηση με τα φτωχα-του επιχειρήματα. Δυστυχώς γι' αυτόν τέτοιες μέθοδοι χρησιμοποιήθηκαν τόσο πολύ στο παρελθόν που έπαψαν να έχουν οποιαδήποτε σημασία.

Η εφημερίδα «Μιλιταντ» (Αγωνιστής) είναι μια μαρξιστική εφημερίδα που αποτελεί πόλο συσπειρώσεως των μαρξιστών του Εργατικού Κόμματος της Βρετανίας. Οι απόψεις αυτής της εφημερίδας έχουν πλάγια απήχηση μέσα στην αριστερά του Εργατικού κόμματος και κυρίως μέσα στη νεολαϊστική-το-οργάνωση. Υποστηρίχτες των απόψεων του «Μιλιταντ» επισκέφθηκαν πολλές φορές την Κύπρο είτε ήταν επίσημα προσκαλεσμένοι σαν ηγέτες της Νεολαίας για να πάρουν μέρος σε συνέδρια της ΕΔΕΝ ή σε συνέδρια που έπαιρνε μέρος η JUSY που μέλος της είναι η ΕΔΕΝ, είτε σαν ανταποκριτές της εφημερίδας για να καλύψουν τα γεγονότα στην Κύπρο. Αυτές οι επισκέψεις δεν έγιναν μυστικά και σ' όλες σχεδόν τις περιπτώσεις γίνονταν επίσημες επαφές με την ηγεσία της ΕΔΕΚ, και ιδιαίτερα με τον Δρα Λυσσαρίδη και τον Τάκη Χατζηδημητρίου. Αυτή άλλωστε ήταν η πάγια πρακτική για κάθε εξωτερική επαφή του κόμματος.

Αναπόφευκτα οι μαρξιστι-

κές ιδέες του «Μιλιταντ» ξένιζαν όσους δεν ήταν μαρξιστές, μα ποτέ δεν ζητήθηκε η διακοπή των επαφών μ' αυτούς τους ανθρώπους από κανένα. Πολυ αργότερα, όταν η συνωμοσία ενάντια στην αριστερά μέσα στο κόμμα άρχισε να παίρνει διαστάσεις άρχισαν να κυκλοφορούν φήμες για σημεία και τέρατα για μυστικά συνέδρια στην Αθήνα και για μαγνητοταινίες που ποτέ δεν παρουσιάστηκαν σε κανένα. Ωστόσο καμμία επίσημη καταγγελία δεν έγινε γιατί τίποτε δεν υπήρχε. Μόνο σήμερα, τέσσερα ολόκληρα χρόνια μετά τις αποβολές των μαρξιστών τολμούν να «κατηγορήσουν» την Α.Π. για σχέσεις με τον «Μιλιταντ». Κι αυτό γιατί δεν είναι αναγκασμένοι ν' ακούσουν την απάντησή της Α.Π.

Και που καταλήγει η «κατηγορία» της «διασύνδεσης» με το «Μιλιταντ»; Στην περίπτωση των τελευταίων ανακοινώσεων του «Γραφείου Τύπου» της ΕΔΕΚ ότι είμαστε, ούτε λίγο ούτε πολύ, πράχτορες ξένων υπηρεσιών. Στην περίπτωση του Τζίβα ότι είμαστε το «Μιλιταντ-Κύπρου». Όλα αυτά για μια σχέση που έχει τις ρίζες της μέσα στις επίσημες σχέσεις της ΕΔΕΚ. Έτσι ενώ η σημερινή ηγεσία της ΕΔΕΚ συνεχίζει τις σχέσεις της με τους δεξιούς σοσιαλδημοκράτες, προσπαθεί να πλασάρει για έγκλημα τη συνέχεια των σχέσεων με τους μαρξιστές του Εργατικού Κόμματος.

Ο Τζίβας έχει κι άλλο άσσο στο μανίκι του: τη συνωμοτική δραστηριότητα.

Γιατί αρνούνται τη διασύνδεση με το «Μιλιταντ».

Ακόμα γιατί το αρνούνται;

Το πρόβλημα είναι του Τζίβα, όχι δικό-μας. Δεν αρνούμαστε καθόλου τη «διασύνδεση» με το Μιλιταντ, τη συμφωνία-μαζί-τους σε πολλά σημεία πολιτικής ανάλυσης και πρακτικής. Αυτό που αρνούμαστε είναι αυτό που δεν υπάρχει: Η Α.Π. δεν είναι ούτε μπορεί να είναι «παρακλάδι του Μιλιταντ». Η Α.Π. είναι βαθιά ριζωμένη στις καλύτερες παραδόσεις του Σ.Κ. ΕΔΕΚ που ήταν από την πρώτη στιγμή διεθνιστικές. Ο διεθνισμός της Α.Π. ήταν και είναι στην πρώτη γραμμή της ανάλυσης-της και δεν είχε συνωμοτικό χαρακτήρα. Οι σχέ-

σεις της Α.Π. με επαναστατικές οργανώσεις σ' ολό τον κόσμο υπάρχουν και θα επεκτείνονται συνεχώς. Αυτό δεν βρίσκεται σε αντίθεση με αποτελεί συνέχεια της ΕΔΕΚιτικής παράδοσης της Α.Π. που τόσο η γραφειοκρατία της ΕΔΕΚ όσο και ο Τζίβας την καλούν συνεχώς να εγκαταλείψει:

«....Το Militant Κύπρου αν πιστεύει σ' όσα διαδίδει ας τα διαδίδει μόνο-του χωρίς να χρησιμοποιεί βοηθητικά ονόματα. Ας δράσει αυτόνομα αν πιστεύει στις ιδέες-του. Το Militant Κύπρου πολεμά αυτή τη στιγμή το Σ.Κ. ΕΔΕΚ. Το μόνο κομμάτι τούτου του λαού που συνεχίζει να αρνείται την παράδοση και την εξαφάνισή».

Αυτό από μέρους του Τζίβα είναι κακόγουστο αστείο. Ξέρει πολύ καλά ο Τζίβας ποια ήταν η ρίζα της διαφωνίας μέσα στους κόλπους της Α.Π. το 1980, ποια ήταν η αιτία της δικής-του αποχώρησης όπως και άλλων στελεχών-της. Και αυτή η ρίζα δεν ήταν ούτε ο Μιλιταντ ούτε οποιεσδήποτε άλλες εξωτερικές σχέσεις: ήταν η στάση της Α.Π. απέναντι στο Σ.Κ.ΕΔΕΚ. Ήταν η συζήτηση για το αν θα έπρεπε να υποστηρίξουμε και να βοηθήσουμε την ΕΔΕΚ παρα τις αποβολές και το κυνηγητό της αριστεράς ή αν θα έπρεπε να την πολεμήσουμε. Ο Τζίβας αποχώρησε από την Α.Π. γιατί πίστευε το δεύτερο.

Φράξια

Το δεύτερο «κάρφωμα» του Τζίβα — και κατά συνέπεια ο δεύτερος λόγος της προβολής-του στα «ΝΕΑ» — είναι η κατηγορία του φαξιονισμού:

«Λειτουργήσαν σαν φράξια μέσα σε φράξια; Ναι ή όχι; Είναι αυτο δημοκρατία»;

Ας καμαρώσουμε πρώτα τη λογική του Τζίβα. Είναι ιδιαίτερα προσεχτικός στο να μην καταδικάσει την ύπαρξη «φράξιας» μέσα στο κόμμα γιατί σύμφωνα με τη λογική-του η Αριστερή Πτέρυγα τότε ήταν «φράξια» και η συμμετοχή-του σ' αυτήν θα σήμαινε πως καταδικάζει τον ίδιο τον εαυτό-του σαν «αντιδημοκράτη». Δεν την υπερασπίζεται γιατί δεν θα του δημοσίευαν το κείμενο. Όμως είναι καταπελτικός στην καταδίκη της «φράξιας» μέσα σε φράξια. Αυτό που θέλει να πει είναι πως είναι απαράδεχτες και αντιδημοκρατικές οι «φράξιες» στις οποίες δεν συμμετέχει ο ίδιος.

Αλλά αυτή είναι η λογική του Τζίβα, ένα σύστημα εννοιών βαθειά ριζωμένο στη Σταλινική παράδοση. Η έννοια «φράξια» δεν είναι φυσικά επινόηση του Στάλιν αλλά από τον Στάλιν της δόθηκε η αυτόματη σύνδεση με κάτι κακό, της δόθηκε η έννοια της συνωμοσίας ενάντια στο κόμμα, η έννοια της προδοσίας. Πριν τον Στάλιν οι «φράξιες» δεν πολεμούνταν γιατί υπήρχαν, αλλά πολεμούσαν μεταξύ-τους για την επικράτηση μέσα από τη συζήτηση της άποψης της πλειοψηφίας. Όταν μέσα στο κόμμα των μπολσεβίκων αποφασίστηκε η απαγόρευση των οργανωμένων φράξιών στη διάρκεια του εμφύλιου πολέμου, αυτό έγινε με βαρεία καρδιά, έγινε σαν υποχώρηση μπροστά στις σκληρές ανάγκες του «πολεμικού κομμουνισμού» (δηλαδή κατάσταση έκτακτης ανάγκης), έγινε σαν περιορισμός στην ελευθερία και τη δημοκρατία μέσα στο κόμμα. Τέτοιοι περιορισμοί δεν είναι

κάτι που μπορεί κανείς ν' αποκλείσει, και μέσα σε συγκεκριμένες συνθήκες μπορεί να είναι απαραίτητοι. Όταν όμως μετατρέπονται σε μόνιμες συνθήκες, όταν θεωρητικοποιούνται και προβάλλονται σαν το αποκορύφωμα της δημοκρατίας, τότε γίνονται νόμοι καταπίεσης και ολοκληρωτική κατάργηση της συζήτησης.

Το πρόβλημα της αριστεράς μέσα στην ΕΔΕΚ δεν ήταν ότι ήταν «φράξια». Ήταν ακριβώς το αντίθετο: ότι μπροστά στο φόβο της κατηγορίας για «φραξιονισμό» απέφυγε να οργανώσει οποιαδήποτε αντίσταση ενάντια στην καλοστημένη συνωμοσία της γραφειοκρατίας. Όταν προσπάθησε να το κάνει ήταν πολύ αργά. Το Γ' Συνέδριο την είχε ήδη αποκλείσει από όλα τα όργανα του κόμματος που απερίσπαστα προχώρησαν σε αποφάσεις που οδηγούσαν τελικά στις αποβολές. Όσο για την «φράξια» μέσα στην φράξια» δεν είναι τίποτε άλλο από αλλοθι του Τζίβα για το ότι προτίμησε τις Δον-Κιχωτικές του περιπέτειες από την οργανωμένη πολιτική δράση.

Σοσιαλισμός

Η προσπάθεια του Τζίβα για πολιτική τοποθέτηση βασίζεται στην αντιπαράθεση του εθνικού αγώνα με τον ταξικό αγώνα. Ο άνθρωπος είναι φυσικά συγχισμένος και καταφεύγει σε ειρωνικές ρητορικές ερωτήσεις. Είναι αμφίβολο αν διάβασε καν το πρόγραμμα της Αριστερής Πτέρυγας.

«Όσο για το μεγάλο πρόβλημα που λέγεται εργατική τάξη-σοσιαλισμός οι διεθνιστές του Militant υποστηρίζουν ότι η απελευθέρωση και σοσιαλισμός πάνε μαζί αδιαχώριστα. Στο σημείο αυτό μια μοναδική ερώτηση ετοιμάει να τελειώνουμε.

Μπορούν άραγε ν' αναλογιστούν πόσες πιθανότητες υπάρχουν να ολοκληρωθεί η κατοχή στην Κύπρο και πόσες ανάλογες να γίνουν σοσιαλιστική επανάσταση στο νησί τώρα που το ελεγχει άμεσα η Τουρκία»;

Η «μοναδική» ερώτηση του Τζίβα («έτσι για να τελειώνουμε») αποδείχεται χωρίς κανέναν νόημα. Είτε οι πιθανότητες είναι 99:1 είτε 1:99 τίποτε δεν αλλάζει. Γιατί το πρόβλημα είναι το πως θα αποφύγουμε την ολοκλήρωση της κατοχής. Κι ο Τζίβας δεν προσφέρει κανένα τρόπο. Η πραγματική ερώτηση είναι το ποιες είναι οι πιθανότητες να αποφύγουμε τραγικές εξελίξεις και με ποιο τρόπο. Πόσες πιθανότητες έχουμε ν' αποφύγουμε την ολοκλήρωση της κατοχής χωρίς σοσιαλιστική επανάσταση και πόσες με σοσιαλιστική επανάσταση. Ο Τζίβας πιστεύει πως έτσι κι αλλιώς οι πιθανότητες είναι μικρές.

«Ας αφήσουν λοιπόν ήσυχη την ΕΔΕΚ έστω και μόνη και μικρή να προσπαθεί να ξυπνήσει τούτο το λαό και να του εξηγήσει ότι οι μέρες του είναι μετρημένες αν μείνει απλός θεατής».

Εμείς δεν είμαστε τόσο απαισιόδοξοι. Ακόμα και σε καπιταλιστικά πλαίσια η ολική κατάληψη της Κύπρου από την Τουρκία είναι πολύ απομακρυσμένη πιθανότητα. Όμως η διχοτόμηση και η διπλή Ένωση είναι αναπόφευκτη. Η μοναδική ελπίδα για την ανακοπή αυτής της πορείας είναι ο σοσιαλισμός. Ο αγώνας της Αριστερής Πτέρυγας για ταξικό μέτωπο της Ελληνοκυπριακής και Τουρκο-

κυπριακής αριστεράς δεν είναι ιδεαλιστικό ονειροπόλημα. Είναι η μόνη ρεαλιστική προσέγγιση για την αντιμετώπιση της διχοτόμησης. Ο ίδιος ο Τζίβας φτάνει πολύ κοντά στο ν' αναγνωρίσει αυτή την πραγματικότητα αλλά παραμένει συγχισμένος:

«Η αριστερά μέχρι σήμερα έχει εγκαταλείψει κυριολεκτικά στα χέρια της Δεξιάς και αστικής τάξης ότι θα μπορούσε η ίδια ν' αντιπροσωπεύσει και να προστατεύσει. Αφήσαμε να μας μιλούν για το Έθνος αλλά αυτο το Έθνος συνέχεια εξαρτούνταν από άλλους οι οποίοι σιγά-σιγά το κατάνεαν. Η αστική τάξη όχι μόνο δεν δικαιούται αλλά και της αρνούμαστε να μιλά εξ ονόματος του Έθνους. Γιατί στα χέρια της ο λαός, η εδαφική ακεραιότητα μαζί με κάθε είδους αξιοπρέπεια είναι διαπραγματεύσιμα με τους αφέντες-συμμάχους της».

Χωρίς καν να το καταλαβαίνει ο Τζίβας ζητά την ανατροπή της αστικής τάξης, τη διχτορία του προλεταριάτου — φυσικά για το κατήρι του Έθνους! Δεν μας εξηγά όμως πως η αριστερά θα παραμερίσει την αστική τάξη χωρίς να πάρει την εξουσία, χωρίς σοσιαλιστική επανάσταση.

Χωριστή Αυτοδιάθεση

Η ίδια σύγχυση επικρατεί όταν κατηγορεί την Αριστερή Πτέρυγα για υποστήριξη της χωριστής αυτοδιάθεσης.

«Δυστυχώς οι μαρξιστές του Militant Κύπρου έχουν χάσει το δάσος κοιτάζοντας το δέντρο. Εφθασαν στο σημείο να υποστηρίξουν την χωριστή αυτοδιάθεση! Που στην ΟΥΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΧΙΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ. Γιατί τα κατεχόμενα ποτέ δεν υπήρξαν τουρκικά εδάφη. Χωριστή αυτοδιάθεση ή διπλή Ένωση μπορεί να γίνει με βάση τη διχοτόμηση. Γι' αυτό και απορρίπτονται και τα δύο».

Το μυαλό του Τζίβα δεν μπορεί να χωρέσει ότι καμμία δύναμη στην Κύπρο ή και σ' ολόκληρη τη γη δεν μπορεί ν' αντιστρέψει ορισμένα κατοχικά δεδομένα όπως τον γεωγραφικό διαχωρισμό των κοινοτήτων, εκτός από την Τουρκοκυπριακή εργατική τάξη. Αν αποτύχουμε να πείσουμε τις Τουρκοκυπριακές μάζες ότι μπορούμε να ζήσουμε μαζί, η διχοτόμηση θα παραμείνει γεγονός. Χωρίς σοσιαλιστική επανάσταση η μοναδική μέθοδος για το διώξιμο του στρατού κατοχής είναι ο πόλεμος. Ένας πόλεμος που αυτή τη φορά θα επεκταθεί σε Ελληνο-Τουρκικό πόλεμο. Αυτό υποστηρίζει ο Τζίβας; έχει τόσο τυφλώσει από τον σωβινισμό-του που δεν βλέπει ούτε την αντιδραστική υφή μιας τέτοιας τοποθέτησης ούτε την αδυναμία των αστών για μια τέτοια περιπέτεια;

Τι σημαίνει αυτοδιάθεση των Τουρκοκυπρίων μέσα στις σημερινές συνθήκες; Σημαίνει απαλλαγή της από την καταπίεση του Τουρκικού στρατού, σημαίνει την ελεύθερη έκφραση της θέλησής-της. Σημαίνει αφαίρεση της απειλής νέων σφαγών από τους διάφορους επίδοξους Σαμψών. Σημαίνει την μοναδική ελπίδα για μη διχοτομική λύση του Κυπριακού, την μοναδική ελπίδα για επαναπροσέγγιση και ελεύθερη διακίνηση. Διαφορετικά η Κύπρος θα μείνει χωρισμένη στα δυο ο συνέχεια στη σελ. 5

Τραμπουκισμοί στις πορείες - Συλλαλητήριο Η ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΕΔΕΚ ΦΡΑΓΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΡΑΚΥΛΑ

Όταν η ηγεσία της ΕΔΕΚ ανακοίνωσε στο Τύπο τις «αντικατοχικές» πορείες, (η μια από Πύργο προς Λ/σία και η άλλη από Δερύνεια) και καλούσε τους πάντες να συμμετάσχουν παράλειψε να συμπληρώσει πως η συμμετοχή απαγορευόταν στους υποστηρικτές της Αριστερας Πτέρυγας.

Αφτο το μάθαμε όταν αντιπροσωπεία της Αρ. Πτέρυγας πήγε στα γραφεία του κόμματος, για να κοινοποιήσει στην αρμόδια επιτροπή της ΕΔΕΚ για τις πορείες, ότι θα συμμετάσχει. Εκεί οι υπεύθυνοι Δ. Θεοδώρου ΚΟΓ της ΕΔΕΚ, Λ. Μαζαράκης και Α. Μαυροσκούφης μας δήλωσαν σε έντονο επιθετικό ύφος ότι μπορεί οποιοσδήποτε να συμμετάσχει στις πορείες εκτος της Αριστερης Πτέρυγας, και τους υποστηρικτές της.

Ωστόσο η Αριστερη Πτέρυγα με ανακοίνωση της στο Τύπο ημ. 11—7—84 καλούσε όλα τα μέλη του κόμματος όπως και κάθε εργαζόμενο νεολαίο να πάρουν μέρος μαζί και να μετατρέψουν με το αγωνιστικό τους παρόν τις πορείες σε ΤΑΞΙΚΟ κάλεσμα απέναντι στους Τ/Κ εργαζόμενους, για κοινό αγώνα ενάντια στον Ιμπεριαλισμό και στις δυο αστικές τάξεις της Κύπρου (Ε/Κυπριακή και Τ/Κυπριακή) που τα συγχρουόμενα συμφέροντα τους οδήγησαν το λαο μας στις συγκρούσεις και το διαχωρισμό.

Οι συντρ. της Αρ. Πτέρυγας ενώθηκαν με την πορεία Πύργου — Λ/σίας και Δερύνειας — Λ/σίας από τα χαράματα της Κυριακής. Οι γραφειοκράτες μπροστα στη παρουσία ξένων προσωπικοτήτων και εκπροσώπων του ΠΑΣΟΚ δεν τόλησαν να ενοχλήσουν τους συντρόφους και τους άφησαν να φτάσουν με τους υπόλοιπους πεζοπόρους από Αστρομερίτη στο Παληομέτοχο.

Όμως την Δευτέρα το πρωί εκράγηκαν πρώτα στις πορείες από τον Πύργο και χρησιμοποίησαν βία για να διώξουν έξω γνωστούς υποστηρικτές της Α.Π. που συμμετείχαν. Ο Τ. Χ. Δημητρίου εντέλως εκτος εαυτού φώναζε για «τσιβιλίδια» «πουλημένους» «πράχτορες» κλπ. Κάποιος άλλος έπαθε αμόκ

Φράξιες, Διεθνείς

συνέχεια από σελ. 4

στρατος κατοχής θα συνεχίσει να «προστατεύει» τους Τουρκοκύπριους και οι κεφαλαιοκράτες θα συνεχίσουν να κυνηγούν τα κέρδη της....

Ναι, έχουμε εμπιστοσύνη στην εργατική τάξη. Και την ελληνοκυπριακή, και την Τουρκοκυπριακή. Ο αγώνας είναι κοινός και περνά πέρα από κάθε σύνορο κοντρα στις προσπάθειες των αστών να τον απομονώσουν μέσα στα στενά πλαίσια του Έθνους-κράτους, κόντρα σε κάθε σοσιαλ-σωβινιστική σύγχυση. Έχουμε πίστη στις ιδέες μας γιατί είναι γέρα θεμελιωμένες στη σκληρή ανάλυση της αντικειμενικής πραγματικότητας κι όχι σε συναισθηματικές κραυγές απελπισίας.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

και κτυπιόταν στο έδαφος. Μερικοί άλλοι άφριζαν και ούρλιαζαν σαν να έβλεπαν φαντάσματα.

Επεισόδια σημειώθηκαν και στις πορείες από την Δερύνεια, όμως οι συντροφοί μπόρεσαν να περπατήσουν μέχρι το τέλος. Η προσπάθεια του ΚΟΓ Δώρου Θεοδώρου να τους διώξει (είτε τραβοκοπόντας από τα μαλλιά νεαρο συντροφο, είτε ακόμα καταγγέλοντας στην αστυνομία! ότι είναι ανειδίκεμητοι) σκόνταψε στο φιλικό κλίμα που επικρατούσε ανάμεσα στους υποστηρικτές της Αρ. Πτέρυγας και τους υπόλοιπους ΕΔΕΚίτες.

Οι πολιτικές διαφορές ανάμεσα στην Αρ. Πτέρυγα και την ηγεσία της ΕΔΕΚ έχουν μετατραπεί στο μυαλό του κάθε γραφειοκράτη σε μίσος και φανατισμό (ακόμα συχνά και πάνω σε προσωπικό επίπεδο) απέναντι σε κάθε υποστηρικτή της Σοσ. Έκφρασης).

Όμως όταν οι γραφειοκράτες βρεθούν αντιμέτωποι με υποστηρικτές της Αρ. Πτέρυγας η εικόνα που παρουσιάζουν είναι πραγματικά αξιολύπητη. Οι γραφειοκράτες θα μπορούσαν να αφήνουν τους υποστηρικτές της Αρ. Πτέρυγας να περπατήσουν μέχρι το τέλος των πορειών αν είχαν την παραμικρή εμπιστοσύνη στους εαυτούς τους και την ελάχιστη ψυχραιμία. Όμως τους ήταν αδύνατο να συγκρατήσουν την απελπισία που στοιβαζόταν μέσα τους όσο ένοιωθαν πως κάπου κοντα τους περπατούσαν οι υποστηρικτές της Αρ. Πτέρυγας.

Ο φανατισμός και το μίσος της γραφειοκρατίας κλιμακώθηκε στο καθιερωμένο συλλαλητήριο για καταδίκη του πραξικοπήματος στις 16 Ιούλη. Οργανωμένοι τραμπούκοι ενισχυμένοι με ασυρμάτους για άμεση επικοινωνία μεταξύ τους και με τη γραφειοκρατία επιδόθηκαν σε συνεχείς προκλήσεις και ξυλοδαρμούς ενάντια σε όποιονδήποτε υποψιάζονταν για υποστηρικτή της Αρ. Πτέρυγας. Ξέσχισαν πάνω της Τοπικής Οργάνωσης ΕΔΕΚ Παλαιχωρίου που υποστηρίζει το κοινό αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων, ξέσκισαν σημαίες με σύμβολα του κόμματος γιατί ήταν κόκκινες που είναι απαγορευμένες γιατί το κόκκινο χρώμα έχει ταυτιστεί με την Αρ. Πτέρυγα.

Τα όσα συνέβησαν στις πορείες και το συλλαλητήριο δεν ήταν η πρώτη φορά που γίνονταν. Από το 1980 με τις αποβολές και προπάντων από το 1982 με την ανάπτυξη της Αρ. Πτέρυγας οι γραφειοκράτες έχουν κατατρομοκρατηθεί, και έχουν εντείνει τις επιθέσεις και τους τραμπουκισμούς τους ενάντια στους υποστηρικτές της Α.Π. έχουν κατατρομοκρατηθεί για την ανάπτυξη την ιδεών της Αρ. Πτέρυγας μέσα στη βάση του κόμματος χωρίς να καταλαβαίνουν ότι αφτο οφείλεται στην λανθασμένη πολιτική τους.

Γιατί η Αριστερη Πτέρυγα

δείχνει ξανά και ξανά ότι τις παραδόσεις και την επαναστατικότητα της ΕΔΕΚ δεν τις ξεγράψε αλλά τις κρατά παντιέρα, και μαζί με την Μαρξιστική θεωρία σαν όπλο προχωρά όλο και πιο μπροστα, αφήνοντας τους γραφειοκράτες μόνους με τα έπιπλα στα γραφεία τους.

Η Αριστερη Πτέρυγα ουδέποτε έχει ξεγράψει την ταξική πάλη τόσο στο εθνικό ζήτημα όσο και στο οικονομικό. Η γραφειοκρατία όμως το έχει κάψει.

Το ότι οι τραμπούκοι ξεσχίζουν τα πανώ που αναφέρονται στο κοινό μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων δεν δείχνει τίποτε άλλο παρα ότι θέσεις όπως αφτη, όπως της λαϊκής πολιτοφυλακής κάτω από εργατικό έλεγχο, όπως το πέρασμα της οικονομίας στα χέρια των εργατών έχουν ξεχαστεί και σβυστεί απ τα προγράμματα της ΕΔΕΚ.

Η γραφειοκρατία μας κτυπά μ' αυτο το βρώμικο τρόπο γιατί δεν έχει επιχειρήματα να μας αντιμετωπίσει πολιτικά. Γιατί γνωρίζει ότι οι θέσεις της Αρ. Πτέρυγας επαληθεύονται πέρα για πέρα, και ότι αυτές οι θέσεις άρχισαν να υιοθετούνται από την βάση του κόμματος και το

πλατύτερο εργατικό κίνημα. Η δύναμη της βάσης και η συνειδητοποίηση του εργατικού κινήματος είναι ο μεγάλος φόβος των γραφειοκρατών. Μέσα από την ανάπτυξη του το εργατικό κίνημα δεν έχει να χάσει τίποτε παρα μόνο τις αλυσίδες του αλλά οι γραφειοκράτες έχουν να χάσουν πολλά και προπάντων τα γραφεία και τις πολυθρόνες τους.

ΠΑΛΑΙΧΩΡΙ

Μέσα από αυτές τις εξελίξεις ολοκληρώ η Τ.Ο. ΕΔΕΚ Παλαιχωρίου στράφηκε στην Αρ. Πτέρυγα σαν την εναλλακτική λύση για το κτύπημα της γραφειοκρατίας. Μετα από τους τραμπουκισμούς σε βάρος της στο συλλαλητήριο της 16ης Ιούλη έβγαλε και απόστειλε στην εφημερίδα μας την ακόλουθη ανακοίνωση που καταδικάζει τις επιθέσεις εναντίον της, καλώντας την Αρ. Πτέρυγα για μια σειρά επαφών και συζητήσεων μαζί της για τον συντονισμό του αγώνα ενάντια στη γραφειοκρατία και το σπρώξιμο του κόμματος προς την ταξική πάλη και το σοσιαλισμό.

Η ανακοίνωση της Τ.Ο. Παλαιχωρίου αναφέρει:

«Η Τοπική Οργάνωση του Σ.Κ. ΕΔΕΚ Παλαιχω-

ρίου καταδικάζει με αντανάκτηση τις ανανδρες επίθεσεις τραμπούκων ενάντια σε μέλη της Τ.Ο. στο συλλαλητήριο της 16ης Ιούλη.

Αντι να στρέψουν τα πυρά τους στη καταδίκη του φασιστικού πραξικοπήματος οι τραμπούκοι, με τις ευλογίες της γραφειοκρατίας του κόμματος, χτύπησαν αδιάκριτα δοκιμασμένους συναγωνιστές που το μοναδικό τους έγκλημα ήταν ότι κρατούσαν τις τιμημένες κόκκινες σημαίες του κόμματος μας και πανώ που καλούσε σε κοινό Μέτωπο των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργαζομένων.

Καλούμε όλους τους ΕΔΕΚίτες συναγωνιστές να μπουν φραγμός σ' αυτή την κατρακύλα και την τρομοκρατία και να παλέψουν μαζί μας για να φύγουν οι τραμπούκοι από το κόμμα του Δώρου Λοΐζου, από το κόμμα της αντίστασης και του αντιφασιστικού αγώνα.

Οι τραμπουκισμοί και η βία που δεν σταμάτησαν τους ΕΔΕΚίτες από τον αγώνα του 1974 δεν μπορούν να σταματήσουν την πάλη για λευτερία και σοσιαλισμό.

Τ.Ο. ΕΔΕΚ ΠΑΛΑΙΧΩΡΙΟΥ

Το σύνθημα που γράφτηκε στον τοίχο των γραφείων της Τ.Ο. εκφράζει πολύ παραστατικά τα συναισθήματα της βάσης «ΔΩΡΟ, ΗΡΘΑΝ ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΚΑΙ ΜΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΣΑΝ ΤΟ ΜΟΥΤΡΟ ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΙΟ ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΑΠ' ΑΥΤΟΥΣ».

Η γραφειοκρατία κάνει πίσω

Η Αριστερη Πτέρυγα με ανακοίνωση της που δημοσιεύτηκε στον καθημερινό τύπο στις 18/7/ καταδίκασε τους τραμπουκισμούς και τους ξυλοδαρμούς εναντίον εδεκιτών και υποστηρικτών της Σ. Έκφραση, εξηγώντας τους λόγους γιατί η γραφειοκρατία δείχνει τόσο μίσος εναντίον της.

Σε απάντηση της η ηγεσία της ΕΔΕΚ μέσω του «Γραφείου τύπου» του κόμματος με ανακοίνωση τους στις 19/7/ κατηγορεί την Αρ. Πτέρυγα και τα μέλη και υποστηρικτές της ότι

είναι πράχτορες που κινούνται από ξένα κέντρα για να πλήξουν το κόμμα και απειλούν ότι «στες εκδηλώσεις μας έχουν θέση και εκείνοι που διαφωνούν, όχι όμως πλαστογράφοι και διαστρεβλωτές των θέσεων και των απόψεων του Σ.Κ. ΕΔΕΚ».

Στες 20/7/ επαναλαμβάνοντας φορτικά τις κατηγορίες για «διασυνδέσεις» της Αρ. Πτέρυγας με ξένα κέντρα και υπηρεσίες και για τον «πρακτορικό ρόλο της ενάντια στο κόμμα» κατέληγε απειλώντας:

«Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ έχει ευθύνη και υποχρέωση να προστατέψει τη γραμμή και τις εκδηλώσεις του έναντι οποιουδήποτε εισοδιστή και ταραξία. Αυτά προς γνώση και συμμόρφωση των πάντων.»

Σε απάντηση η Αρ. Πτέρυγα σε ανακοίνωση στις 21/7/ ανασκεύαζε όλες τις κατηγορίες που της προσάπτει η ηγεσία της ΕΔΕΚ και εξηγούσε τους λόγους γιατί η ηγεσία της ΕΔΕΚ κτυπά με τόσο βρώμικο τρόπο τις ιδέες της και με την συμπεριφορά της κατεβαίνει στο πιο χαμηλό επίπεδο και την καλούσε παράλληλα «σε ανοικτή συζήτηση μπροστα στα μέλη και τους υποστηρικτές του κόμματος» ενώ την προκαλούσε «να τολμήσει να βάλει τις απόψεις της δίπλα στις δικές μας. Είναι καιρός η βάση της ΕΔΕΚ και οι πλατιές μάζες να έχουν τον λόγο».

Μέσα απ' αυτή τη δημοσιότητα η γραφειοκρατία το μόνο που κατάφερε ήταν να εξαγριώσει περισσότερο τη βάση του κόμματος για τους τραμπουκισμούς και τις γελοίες κατηγορίες ενάντια στην Α.Π. Οι πιέσεις από τη βάση (και από μέρους της ηγεσίας) προς τη γραφειοκρατία πήραν τέτοιες διαστάσεις που ανάγκασαν τον Κ.Ο.Γ. Δ. Θεοδώρου να υποβάλει παραίτηση. Τελικά πείστηκε να παραμείνει στο πόστο του μετά από εκλήσεις στελεχών της ηγεσίας.

Όμως κάτω από αυτές τις πιέσεις που δέχτηκαν οι γραφειοκράτες αναγκάστηκαν να πιάσουν το «βαρύ τους πυροβολικό» εναντίον της Αρ. Πτέρυγας και σε τελευταία ανακοίνωση τους δήλωναν, σ' ένα μικρό μονόστηλο χωμένο στις μεσαίες σελίδες ότι δεν θα ξαναασχοληθούν με την Α.Π.

Το ευχόμεστε βέβαια ότι η γραφειοκρατία δεν θα ξαναασχοληθεί μ' αυτο το βρώμικο τρόπο (είτε μέσα από ανακοινώσεις, είτε με τραμπουκισμούς) ενάντια στην Αρ. Πτέρυγα.

Αν αντίθετα συνεχίσει την κατρακύλα και τους τραμπουκισμούς θα βρεθεί ξανά αντιμέτωπη με ακόμα μεγαλύτερη αντίδραση από τη βάση.

Η εποχή της φτηνής λαοπολογίας και των τραμπουκισμών χωρίς κόστος έχει πια φύγει χωρίς επιστροφή.

Αχιλλέας

ΔΩΡΟΣ ΛΟΪ·ΖΟΥ ΠΟΙΗΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

Δέκα χρόνια πέρασαν από τότε που σκότωσαν τον αγωνιστή της λευτεριάς και του σοσιαλισμού, τον Δώρο Λοΐζου. Η ΕΟΚΑ Β' στις 30 Αυγούστου 1974, στρέφει τα όπλα της στο Βάσο Λυσσαριδίδη, Πρόεδρο του Σ.Κ. ΕΔΕΚ και στο Δώρο Λοΐζου, ΚΟΓ της Σ.Ν. ΕΔΕΝ και μέλος του πολιτικού γραφείου του Σ.Κ. ΕΔΕΚ. Ο Λυσσαριδής σώζεται — ο Δώρος Λοΐζου, ο ποιητής επαναστάτης μένει αιμόφυρτος στην πλατεία.

Ο σύντροφος Δώρος Λοΐζου δεν ήταν μόνο γνωστός για την ανθρωπιά και την ποίηση του αλλά και για την επαναστατική του δράση και σκέψη. Ήταν ένας από τους εμπνευστές της εφημερίδας της Σ.Ν. ΕΔΕΝ «Σοσιαλιστικής Έκφρασης» και μέλος της πρώτης συντακτικής επιτροπής ή οποία προχώρησε στην έκδοση του πρώτου φύλλου της εφημερίδας το Σεπτέμβρη του 73 τότε που ήταν τετρασέλιδη μαυρόασπρη ενσωματωμένη στα «ΝΕΑ» κάθε Παρασκευή.

Ύστερα από τον θάνατο του Δώρου οι υπόλοιποι σύντροφοι (που βρίσκονταν στην ηγεσία της νεολαίας ΕΔΕΝ) συνέχισαν την πορεία που είχε χαράξει η «Σοσιαλιστική Έκφραση» μέσα στο κόμμα και στο κίνημα. Μετά από τις πρώτες αποβολές του 80, αυτοί οι ίδιοι σύντροφοι πρωτοστάτησαν για την δημιουργία της Αριστερης Πτέρυγας του κόμματος, όργανο της οποίας εξακολουθεί να είναι η «Σοσιαλιστική Έκφραση» συνεχίζοντας την παράδοση της τετρασέλιδης έκδοσης του Σεπτέμβρη του 73.

Ο σύντροφος Δώρος, δεν είναι κανένα μυθικό πρόσωπο, ούτε κανένα απομονωμένο ήρωας. Ήταν ένας άνθρωπος με μεγάλες ευαισθησίες, ένας άνθρωπος που αφιέρωσε την ζωή του στον αγώνα για την ελευθερία, για την ανάπτυξη του ανθρώπου ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, στον αγώνα για τον σοσιαλισμό. Έτσι πραγματική τιμή προς ένα τέτοιο σύντροφο, προς ένα σύντροφο σαν τον Δώρο, δεν αποτελούν οι ωραίες ομιλίες και οι ωραίες αφίσες αλλά η συνέχιση του αγώνα τον οποίο άρχισε τότε μαζί με τους συντρόφους μέσα από τον χώρο της νεολαίας ΕΔΕΝ, μέσα από την εφημερίδα «Σοσιαλιστική Έκφραση» καθώς και η πάλη για την διάδοση και επικράτηση των σοσιαλιστικών ιδεών τις οποίες συμμεριζόταν και ο ίδιος.

Ο σύντροφος Δώρος στο σύντομο χρονικό διάστημα της ζωής του, κατέληξε μέσα από μια πορεία δράσης μέσα στο κίνημα ένας υπερασπιστής των μαρξιστικών ιδεών ένας πραγματικός αγωνιστής. Έτσι για να μπορέσουμε να καταλάβουμε ποιος ήταν πράγματι ο Δώρος Λοΐζου δεν πρέπει να πάσουμε αποσπασματικά ορισμένες φάσεις από την ζωή του αλλά να δούμε την εξέλιξη του μέσα στις διαφορετικές περιόδους της ζωής του.

Όταν η Χούντα κατάλαβε την εξουσία στην Ελλάδα το 67, ο Δώρος σπούδαζε τότε στην Ρόδο. Δεν δίστασε όμως να λάβει μέρος στον αντιχουντικό αγώνα

και γι' αυτή του την δράση διώκεται από την Ελλάδα και καταλήγει στις ΗΠΑ όπου τελειωσε Ελληνική και Αγγλική Λογοτεχνία. Την περίοδο 68—72 που βρισκόταν στις ΗΠΑ, ασχολείται αρκετά σοβαρά με την ποίηση. Μέσα από τα ποιήματα του φαίνεται η αγωνία του για τον άνθρωπο και η αναζήτηση ουσίας για την ζωή.

Σ' αυτή την περίοδο της ζωής του όμως αδυνατεί να βρει οποιαδήποτε λύση ή διέξοδο στην καταπίεση του ανθρώπου από το καπιταλιστικό σύστημα. Επηρεάζεται από τους αγώνες των λαών του 3ου κόσμου αλλά ακόμα πιστεύει στους λαούς, μ' ένα αφηρημένο τρόπο, ακόμα να ξεκαθαρίσει τα ταξικά συμφέροντα μέσα στην κοινωνία και το πως επιδρούν οι κοινωνικο-οικονομικές συνθήκες στην διамόρφωση του ανθρώπου.

Το 1972 επιστρέφει στην Κύπρο και αρχίζει να δουλεύει σαν καθηγητής στην Αγγλική Σχολή. Οι συνθήκες του αντιφασιστικού αγώνα τότε μέσα στην Κύπρο τον απομάκρυναν από την ποίηση και τον οδήγησαν πιο πολύ προς την πολιτική δουλειά. Ήταν μέσα σ' αυτά τα πλαίσια που εντάχθηκε και άρχισε να δουλεύει μέσα από τους κόλπους της νεολαίας ΕΔΕΝ και του Σ.Κ. ΕΔΕΚ.

Τότε, ο ταξικός χαρακτήρας της Κυπριακής κοινωνίας επισκιαζόταν από την κύρια αντίθεση μεταξύ Μακαριακών και Γριβικών.

Η ΕΔΕΚ ήταν ένα νεοδημιουργικό κεντρώο κόμμα του οποίου η νεολαία αποτελείτο από ένα κράμα επαναστατικών αριστερών στοιχείων και γίνονταν εύφορο έδαφος για την ανάπτυξη των Μαρξιστικών ιδεών.

Τον Σεπτέμβρη του 73, η ηγεσία της νεολαίας της ΕΔΕΝ, θέλοντας να καθιερώσει μέσα στον Κυπριακό χώρο και ειδικότερα στην νεολαία μια διαφορετική έκφραση, μια επαναστατική φωνή, εκδίδει το πρώτο φύλλο της εφημερίδας «Σοσιαλιστική Έκφραση». Ήταν μέσα στην πρώτη συντακτική επιτροπή αυτής της εφημερίδας που ανήκε και ο Δώρος. Τότε όμως η ηγεσία της νεολαίας και κατ' επέκταση και η συντακτική επιτροπή δεν είχαν ξεκάθαρους προσανατολισμούς, ούτε κοινές προοπτικές και αυτό ήταν ολόφανερο μέσα από τα άρθρα της εφημερίδας. Έτσι η συντακτική επιτροπή και η ηγεσία της νεολαίας στράφηκαν προς τα κλασσικά κείμενα του Μαρξισμού (Μαρξ, Λένιν, Εγκελς) σε μια προσπάθεια να εμβαθύνουν στον Μαρξιστικό τρόπο σκέψης και δράσης.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια είναι που και ο σύντροφος Δώρος αρχίζει την σοβαρή μελέτη των μαρξιστικών κειμένων και φθάνει στο συμπέρασμα πως ο αγώνας για τον σοσιαλισμό καταχτιέται μόνο μέσα από τον αγώνα των καταπιεσμένων μαζών και δεν είναι κάποιο δημιουργικό ορισμένων γραφειοκρατιών. Αυτή την χρονία είναι που εκλέγεται και ΚΟΓ της Σ.Ν. ΕΔΕΝ. Η έκδοση της εφημερί-

δας συνεχίζεται αλλά δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις όπου η ηγεσία της ΕΔΕΚ προσπαθεί να λογοκρίνει την εφημερίδα.

Παράλληλα με την δουλειά του μέσα στο κόμμα, ο σύντροφος Δώρος δεν παύει από του να παλεύει για την εξάπλωση των σοσιαλιστικών ιδεών ακόμα και μέσα στον μαθητόκοσμο, χώρος που του προσφερόταν σαν καθηγητής που ήταν.

Σύντομα όμως, τον Ιούνιο του 74 εγκαταλείπει το πόστο του καθηγητή και αφιερώνει πια την ζωή του στον αγώνα για τον σοσιαλισμό, σαν έμμισθος του κόμματος, σαν ΚΟΓ της Σ.Ν. ΕΔΕΝ και σαν μέλος του πολιτικού γραφείου του κόμματος.

Ακολουθεί το πραξικόπημα και η εισβολή. Η επαναστατική πολιτική της ΕΔΕΚ και η αντίσταση της στο πραξικόπημα την μετατρέπουν με γοργούς ρυθμούς σ' ένα μαζικό κόμμα της αριστερας.

Οι φασίστες της ΕΟΚΑ Β' σε μια προσπάθεια τους να αποκεφαλίσουν το κίνημα που έβλεπαν να αναπτύσσεται σκοτώνοντας τον πρόεδρο της ΕΔΕΚ, δολοφόνησαν τον Δώρο Λοΐζου.

Η κηδεία του Δώρου μετατράπηκε σε μια δυναμική διαδήλωση ενάντια στον φασισμό. Πάνω από το φέρετρό του, οι σύντροφοι έδιναν την υπόσχεση:

«.... Ορkiζομαστε πως καμμία δύναμη δεν θα ανακόψει την πορεία μας, πως τίποτα δεν θα σταματήσει τις καρδιές του προδομένου αυτού λαού να αποζητά την λευτεριά. Πιστοί στις διακηρύξεις της οργάνωσης μας θα βγούμε ξανά να χρειαστεί στους δρόμους και στες πλατείες για να τσακίσουμε κάθε σκοτεινή ή φανερή δύναμη που θα προσπαθήσει να στερήσει απ' αυτό το λαό το δημοκρατικό δικαίωμα να ζήσει ελεύθερος».

Μετά την δολοφονία του Δώρου, ιδρύεται τον Σεπτέμβριο του 74 η Δημοκρατική Νεολαία Δώρου Λοΐζου, η μαθητική οργάνωση για την δημιουργία της οποίας έβαλε τα πρώτα χαλίκια ο ίδιος ο Δώρος. Η ΔΝΔΛ ανδρώνεται, αναπτύ-

Ο σ. Θέμος Δημητρίου εκ μέρους της Σοσ. Εκφρασης καταθέτει στεφάνι στο μνήμα του Δώρου Λοΐζου στο μνημόσυνο που έγινε στις 26 Αυγούστου. Η φετινή παρουσία των υποστηρικτών της Αριστερης πτέρυγας στο μνημόσυνο του νεκρού σύντροφου ήταν ιδιαίτερα αισθητή.

σεται και δυναμώνει. Γίνεται η κύρια δύναμη μέσα στα σχολεία και μπαίνει στην ηγεσία του μαθητόκοσμου, όπου τον Οκτώβρη του 74 κατεβάζει ολόκληρη την μαθητική νεολαία της Λευκωσίας σε μια μεγαλειώδη διαδήλωση ενάντια στον Ιμπεριαλισμό, την Χούντα και την εισβολή παρόλες τις προσπάθειες των «εθνικοφρόνων» μαθητών να την σαμποτάρουν και την ειδική απαγόρευση από το Υπουργείο Παιδείας.

Η αδυναμία των οργανωτικών δομών του κόμματος και της Νεολαίας και ο περιορισμός της πολιτικής, και δράσης της ΕΔΕΚ μέσα στα Μακαριακά πλαίσια —αργότερα η υποστήριξη της Δ.Η.Κ.Ο.ϊκής πλειοψηφίας στη Βουλή, απογοητεύουν τη Νεολαία και οδηγούν στην απομαζικοποίηση.

Ένα τραγικό θύμα ήταν

και η Δ.Ν.Δ.Λ. που σήμερα υπάρχει — στην ουσία — μόνο στις συνειδήσεις των παλιών μελών της.

Ο σύντροφος Δώρος, δεν είναι για μας μια αγιογραφία. Ήταν ένας σύντροφος που σφράγισε με το αίμα του την πίστη του στην λευτεριά, την δημοκρατία, τον σοσιαλισμό. Εμείς συνεχίζουμε και θα συνεχίσουμε αυτό τον αγώνα μέσα από τις γραμμές της οργάνωσης μας, παλεύοντας για την ανατροπή τούτου του συστήματος για την νίκη της εργατικής τάξης για την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού στον οποίο πίστεψε ο Δώρος.

Μόνο έτσι τιμούμε ένα σύντροφο που έπεσε παλεύοντας για την λευτεριά και τον σοσιαλισμό.

ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΥΝΗΓΟΥ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΙ ΧΟΡΟΙ ΛΑ/ΚΑΣ ΚΑΙ Λ/ΣΟΥ

Μετά τον πετυχημένο χορό της Λ/σίας, η Αριστερή Πτέρυγα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ προχωρά με βεβαιότητα για την επιτυχία στην διοργάνωση των επαρχιακών χορών, στην Λ/κα και την Λ/σο.

Στην Λ/κα ο χορός θα γίνει στες 29/9/84 στο κέντρο «Mediterranean» με εισόδο £3.50 και θα περιλαμβάνει πλούσιο φαγητό μουσική και ποτό.

Στην Λ/σο ο χορός θα γίνει στες 7/10/84 στο κέντρο «Καβούρι» (δρόμος Λεϊντίς Μάιλ στο Ζακάκι) Εισόδος £3 που θα περιλαμβάνει φαγητό — μουσική.

Οι οικονομικοί στόχοι είναι για την Λ/κα £1.250 και για την Λ/σο £1.500.

Τα χρήματα που μαζεύουμε από τέτοιες εκδηλώσεις είναι απαραίτητα για την συνέχιση της δουλειάς μας και το πέρασμα των Μαρξιστικών ιδεών σε κάθε γωνία του Εργατικού κινήματος. Δώστε κάθε βοήθεια και συμπαράσταση στην επιτυχία των χορών της Αριστερης Πτέρυγας!

Για την όσο το δυνατό μεγαλύτερη επιτυχία των χορών δημιουργήθηκαν επιτροπές χορών στες δυο επαρχίες.

Για πληροφορίες τηλεφωνείτε:

Λ/κα 041-53583

Λ/σος 051-64738

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Δεν υπάρχει σταθερο καθεστώς για τον Ιμπεριαλισμο

Η Μέση Ανατολή είναι σήμερα ένας μικρόκοσμος όπου έχουν συναπαντηθεί όλες οι αντιφάσεις του καπιταλισμού κι όλα τα τραγικά προβλήματα του «Τρίτου κόσμου». Ολόκληρη η περιοχή βρίσκεται στις φλόγες. Δεν έχει μείνει έστω κι ένα σταθερο καθεστώς για τους Ιμπεριαλιστές, που αντιμέτωποι με τη ζεστή ανάσα της εξελισσόμενης επανάστασης προσπαθούν μάταια να συγκρατήσουν τα πράγματα βυθιζόμενοι σε ολοένα και μεγαλύτερα και πιο επικίνδυνα γι' αυτούς αδιέξοδα.

Ιραν-Ιρακ

Οι εκρηκτικές αντιφάσεις στην περιοχή φανερώνονται πιο παραστατικές στον συνεχιζόμενο άγριο πόλεμο Ιραν-Ιρακ. Για όσο καιρο ο πόλεμος αυτός παρέμενε τοπικός οι Ιμπεριαλιστές ήταν ευχαριστημένοι να τον παρακολουθούσαν από μακριά και να πλουτίζουν από τις πωλήσεις όπλων. Εξ άλλου τα συμφέροντα τους εξυπηρετούνταν πολύ καλά από την αποδυνάμωση και των δυο καθεστώτων ενώ η κύρια τους επιδίωξη ήταν η ανατροπή του καθεστώτος Χομεϊνι που παρα τον αντικομμουνισμό του και τη συντριβή της επανάστασης προς όφελος των σκοτεινών μεσαιωνικών δυνάμεων των μουλλάδων απειλούσε κι απειλεί ακόμα τη σταθερότητα των Ισλαμικών καθεστώτων της περιοχής. (Σαουδική Αραβία, Εμιράτα κ.ά.)

Απο τη στιγμή όμως που τα πλοία τους άρχισαν να βομβαρδίζονται - κι ενώ η διώρυγα του Σουέζ γέμιζε νάρκες - άρχισαν να ανησυχούν πραγματικά. Οι βομβαρδισμοί Ιρανικών λιμανιών έσπρωξαν το καθεστώς Χομεϊνι να απειλήσει με σταμάτημα της διακίνησης πετρελαίου από την περιοχή και με τον βομβαρδισμό πλοίων με κατεύθυνση τη Σαουδική Αραβία και το Κουβέϊτ. Η οργή των μουλλάδων από την χρηματοδότηση του Ιρακινού μετώπου από μέρους των αντιδραστικών καθεστώτων της περιοχής κινδυνεύει να ξαπλώσει τον πόλεμο σ' ολόκληρη την περιοχή με ανυπολόγιστες συνέπειες για τους καπιταλιστές της Ευρώπης και της Αμερικής. Σε μια τέτοια περίπτωση οι Αμερικάνοι Ιμπεριαλιστές δεν θα είχαν καμμία διέξοδο παρα να επέμβουν για να προστατέψουν τα ζωτικής σημασίας συμφέροντα τους στην περιοχή. Κι αυτό παρα το ότι τρέμουν τις αντιδράσεις των μαζών τους στν μετα-Βιετναμική εποχή.

Αλλά αχ οι που τρέμουν περισσότερο από όλους μια άμεση στρατιωτική Ιμπεριαλιστική επέμβαση είναι τα ίδια τα καθεστώτα του Αραβικού Κόλπου λόγω των ανυπολόγιστων συνεπειών που θα είχε πάνω στους λαούς τους που μισούν τους Ιμπεριαλιστές λόγω της πολιτικής τους στην περιοχή (Παλαιστίνη, Ισραήλ κ.κ.) Οι πρόσφατοι εμπρησμοί Αμερικανικών πρεσβειών στην περιοχή ήταν μια μικρή - και συχνά επαναλαμβανόμενη - υπενθύμιση της διάθεσης των Αραβικών μαζών απέναντι στους Ιμπεριαλιστές.

Λιβανός

Μια γεύση των συνεπειών από μια άμεση επέμβαση είχαν, εξ άλλου, οι Αμερικάνοι Ιμπεριαλιστές κι οι σύμμαχοι τους στο Λίβανο απ' όπου τελικά είδαν κι έπαθαν να φύγουν.

Η αδυναμία ειρηνικής επί-

λυσης των προβλημάτων που έχουν συσσωρευτεί στη Μέση Ανατολή μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια αποδεικνύεται ξανά και ξανά από τις εμπειρίες αυτή της μικρής χώρας. Μετα από δεκάδες «εκεχειρίες» «συμφωνίες» και «λύσεις» οι συγκρούσεις δεν σταμάτησαν ποτε κι η διχοτόμηση της χώρας ανάμεσα στη Συρία, το Ισραήλ και τις διάφορες θρησκευτικές ομάδες φαίνεται δύσκολο να αποφευχτεί παρα την ουσιαστική ισοπέδωση της χώρας.

Ισραήλ

Το Ισραήλ παραμένει φυσικά ο πιο ισχυρός σύμμαχος του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού, ο αστυνόμενος και τοποτηρητής των συμφερόντων του, όχι μόνο στην περιοχή αλλά και παγκόσμια (Υποστήριξη ρατσιστών Νοτίου Αφρικής και αντιδραστικών καθεστώτων στο Πακισταν, Χίλη, Σριλάνκα κ.κ.).

Η άμεση οικονομική και πολεμική ενίσχυση που πήρε το κράτος του Ισραήλ από τους Αμερικάνους Ιμπεριαλιστές από το 1948 έφτασε τα 26 δισ. δολάρια. Το 1983 έφτασε τα 2,5 δισ. αριθμός που αντιπροσώπευε το 30% του συνόλου της Αμερικανικής βοήθειας σε 31 χώρες. Το Ινστιτούτο Μέσης Ανατολής έχει πρόσφατα υπολογίσει πως το «κόστος» του Ισραήλ για την Αμερική είναι - αν ληφθούν υπόψη δωρεές, δάνεια, εισαγωγές κ.κ. - 10 δισ. δολ. το χρόνο ή 3,310 δολ. για κάθε Ισραηλίτη!!! (Περιοδικό Μίντολ Ηστ, Αύγουστος 84, αρ. 118).

Ακόμα, όμως, κι αυτός ο σούπερ σύμμαχος του Ιμπεριαλισμού, το άλλοτε παντοδύναμο Ισραήλ, βυθίζεται με τη σειρά του στην κρίση και την αστάθεια παρόλη την Αμερικανική βοήθεια.

Ο πληθωρισμός έφτασε τα 400% ενώ μερικοί μελετητές αναμένουν να φτάσει τα 800% φέτος.

Το εξωτερικό χρέος ανέβηκε στα 21,6 δισ. δολάρια και οι τόκοι στα 800 εκατ. το χρόνο αριθμός ίσος με την άμεση χρηματική Αμερικανική βοήθεια του 1983. Αυτό είναι και το μεγαλύτερο κατά κεφαλή χρέος στον κόσμο.

Το 1/4 του προϋπολογισμού ξοδεύεται για εξοπλισμούς. Μόνο ο πόλεμος του Λιβάνου και ο εποικισμός της Δυτικής Οχθής κόστισαν 9 δισ. δολλ.

Τα τελευταία 4 χρόνια έγιναν 100 υποτιμήσεις του νομίσματος.

Οι πραγματικοί μισθοί μειώθηκαν κατά 18,3% στους 6 μήνες μέχρι τον περασμένο Φεβράρη κι η ανεργία ανέρχεται συνεχώς.

Η άλλοτε «εξημερωμένη» Ισραηλίτικη εργατική τάξη απάντησε στα χτυπήματα του βιοτικού της επιπέδου με ένα κύμα απεργιών που δεν άφησε ανεπαφω κανένα τομέα της οικονομίας.

Στο μεταξύ φούντωσε το ειρηνιστικό κίνημα («Ειρήνη Τώρα»), ογκώθηκαν οι διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο και την κατοχή του Λιβάνου και οι αντιδράσεις διαπέρασαν ακόμα και το στρατό.

Είναι μέσα σ' αυτά τα πλαίσια που πρέπει να δούμε την μεγάλη πολιτική κρίση που ξε-

σπασε και που οδήγησε στην παραίτηση του Μπεκιν και την προκήρυξη εκλογών 135 μέρες μετά την άνοδο του Σιαμρ στην κυβέρνηση. Οι εκλογές δεν έδωσαν σε κανένα κόμμα την πλειοψηφία. Έτσι κι αλλιώς όμως, οποιαδήποτε κι αν είναι η νέα κυβέρνηση - τελικά φαίνεται πως θα 'ναι κυβέρνηση του Εργατικού κόμματος σε συμμαχία με άλλα μικρά κόμματα - η πολιτική κρίση δεν μπορεί παρα να συνεχιστεί.

Τέλος αξίζει να σημειωθεί ότι στον στρατιωτικό τομέα η πίεση των μαζών οδήγησε σε μερική αποχώρηση από το Λίβανο, ενώ ήδη από το 1982 (εισβολή στο Λίβανο) ήταν φανερό πως οι Ισραηλίτικες «νίκες» δεν είναι πια απλοί περιπάτοι.

Σ' όλους λοιπόν τους τομείς, οικονομικό, πολιτικό, στρατιωτικό, ο πιο ισχυρός σύμμαχος του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού στον κόσμο συναντά εκρηκτικές δυσκολίες που υπονομεύουν επικίνδυνα το Ισραηλίτικο καθεστώς.

Η εξέγερση των πεινασμένων

Η εξέγερση των πεινασμένων στην Τυνησία και το Μαρόκκο στις αρχές του 84 είναι ακόμα μια ένδειξη της εκρηκτικής κατάστασης που επικρατεί στις χώρες της Μέσης Ανατολής.

Οι μαζικές και βίαιες διαδηλώσεις στην Τυνησία ανάγκασαν την Κυβέρνηση Μπουργίσα να αποσύρει τις αυξήσεις στις τιμές βασικών προϊόντων. Παρα τη σχετική σταθεροποίηση που ακολούθησε και την επιβολή νέων αυξήσεων τον Ιούλιο η κρίση συνεχίζεται και επηρεάζει ολόκληρο το φάσμα της πο-

λιτικής ζωής της χώρας. Στην προσπάθεια του το καθεστώς να κατευνάσει τις μάζες καταδίκασε τον υπουργό εσωτερικών - που στο μεταξύ εγκατέλειψε τη χώρα - σε 10 χρόνια καταναγκαστικά έργα.

Στο Μαρόκκο προκηρύχτησαν μετα από αλληπάλληλες αναβολές γενικές εκλογές για τις 14 του Σεπτεβρή ενώ το εξωτερικό χρέος, η μαζική ανεργία κι η φτώχεια αποτελούν μόνιμη απειλή για κλιμάκωση της κοινωνικής αναταραχής.

Παρόμοιες αναταραχές γνώρισε στο πρόσφατο παρελθόν κι η γειτονική Αίγυπτος. Ας μη ξεχνούμε πως η καταπίεση της εργατικής τάξης, η φτώχεια κι η φιλο-ιμπεριαλιστική πολιτική του Σαντατ είχαν άμεση σχέση με τη δολοφονία του. Μέσα από μια προσπάθεια αλλαγής χωρίς προβλήματα έγιναν κι οι εκλογές του περασμένου Μάη οι οποίες όμως απέτυχαν να δώσουν το χρίσμα της δημοκρατικότητας στο καθεστώς Μουμπάρακ. Σ' αυτές είχαν το δικαίωμα ψήφου 12 μόνο από τα 26 εκατ. που το δικαιούνταν και ψήφισαν μόνο 43%. Στις εκλογές δεν έλειψε η τρομοκρατία και η βία. Αντιπρόσωποι των αντιπολιτευομένων κομμάτων εμποδίστηκαν από το να ελέγξουν τη γνησιότητα των εκλογών ενώ αριθμός ψηφοφόρων - συμπεριλαμβανομένου υποψηφίου του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος - δολοφονήθηκαν τη μέρα των εκλογών, πράγμα που δείχνει πόσο λίγο μπορεί να εδραιωθεί η κοινοβουλευτική δημοκρατία σ' αυτές τις χώρες.

Παλαιστίνιοι

Οι Παλαιστίνιοι, ο πιο τάλαιπωρμένος λαός της Μέσης Ανατολής κι ίσως ολόκληρου του κόσμου, έχουν ακόμα μεγάλο ρόλο να παίξουν στην επανάσταση στη Μέση Ανατολή.

Στο παρελθόν η ηγεσία της Οργάνωσης για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης αμφιταλαντευόμενη ανάμεσα στην ατομική τρομοκρατία και την διπλωματία και δεμένοι είτε με τα αστικά αντιδραστικά καθεστώτα της Ιορδανίας και της Σαουδικής Αραβίας είτε με τη Συριακή και Σοβιετική γραφειοκρατία απέτυχαν να εκμεταλλευτούν τις επαναστατικές ευκαιρίες που δημιουργήθηκαν στην Ιορδανία και το Λίβανο και οδήγησαν την Παλαιστινιακή Επανάσταση στη μια ήττα μετά την άλλη. Έτσι σήμερα η

ΟΑΠ στερημένη από οποιαδήποτε ένοπλη βάση στη Μέση Ανατολή παρουσιάζεται συντριμμένη και κατακερματισμένη με τους Παλαιστίνιους μαχητές και εργάτες διασπαρμένους σε διάφορες χώρες της περιοχής.

Η αναπόφευκτη άνοδος του εργατικού κινήματος κι οι επαναστατικές εξελίξεις σ' όλες

ανεξαιρέτα τις χώρες της Μέσης Ανατολής δεν μπορούν παρα να επουλώσουν τις πληγές. Οι Παλαιστίνιοι θα ξεπεράσουν την απογοήτευση και την πίκρα της ήττας και θα βρεθούν ξανά στο προσκήνιο.

Οπλισμένοι με τις πλούσιες εμπειρίες δεκαετιών από αγώνες μπορούν να παίξουν ένα πρωταγωνιστικό ρόλο στην επανάσταση.

Μόνο η εργατική τάξη μπορεί να ενώσει ξανά τον Αραβικό κόσμο

Οι Ιμπεριαλιστές μέσα από τη γνωστή πολιτική τους έχουν διαιρέσει τον Αραβικό κόσμο στη βάση φτιαχτών συνόρων. Παραμένει όμως σ' ένα μεγάλο βαθμό ενωμένος στη βάση κοινής γλώσσας, κουλτούρας κι ιστορίας.

Παρόλες τις ατέλειωτες διακηρύξεις για Αραβική ενότητα είναι αδύνατο να πετύχει οποιαδήποτε ενότητα στη βάση των φεουδαρχικών - καπιταλιστικών καθεστώτων. Στο παρελθόν όλες οι προσπάθειες αυτού του είδους απότυχαν.

Οι προσπάθειες του Καντάφι να οργανώσει ομοσπονδίες της Λιβύης με την Αίγυπτο, το Σουδάν κι τη Τσαντ κατέρρεαν πάντα. Αυτή η τύχη αναμένει τις νέες προσπάθειες συνένωσης με το αντιδραστικό Μαρόκκο. Την ίδια τύχη είχε και η προσπάθεια συνένωσης Αιγύπτου - Συρίας όπως και Αλγερίας-Τυνησίας-Μαρόκκου.

Η ενότητα του Αραβικού Έθνους μπορεί να πετύχει μόνο με την κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο σ' όλες τις χώρες της Μέσης Ανατολής. Αυτή θα είναι και η άμεση προοπτική από τη στιγμή που το προλεταριάτο θα βγει νικηφόρο σ' οποιαδήποτε σημαντική χώρα της περιοχής και εφαρμοστεί η εργατική σοσιαλιστική δημοκρατία.

Η λύση των εθνικών ζητημάτων στην περιοχή, ο τερματισμός των πολέμων, της καταστοφής και της πείνας βρίσκεται στη Σοσιαλιστική ομοσπονδία της Μέσης ανατολής με αυτονομία για όλες τις μειονότητες. Μόνο μέσα σε μια τέτια Ομοσπονδία που θα περιλάμβανε και το Ισραήλ θα γινόταν κατορθωτή και η επιστροφή των Παλαιστινίων στη γη τους.

Δώρος Μ.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Ε.Μ.Ε. - Ε.Χ.Β.: Μπουχτίσαμε απο υποσχέσεις ΧΩΡΙΣ ΑΓΩΝΑ ΟΙ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΤΟΥΝ

Με ανακοίνωση της η ΣΕΚ στον καθημερινό τύπο αναφέρει ότι τα Συμβούλια των Μεταλλωρύχων Λ/σίας — Λ/κας, αποφάσισαν

«όπως αν μέχρι τις 10 Σεπτεμβρίου δεν σημειωθούν οποιεσδήποτε θετικές εξελίξεις πάνω στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στο συγκρότημα της ΕΜΕ θα τους καλέσουν να προβούν σε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας».

Επίσης εκφράζει την δυσανεμία της, για το θέμα της επαγγελματικής αποκατάστασης των 340 περίπου υπαλλήλων από την ΕΜΕ που απολύθηκαν πρόσφατα γιατί μέχρι σήμερα δεν έγινε σχετική τιποτένη θετική εκ μέρους των ιδιοκτητών και του διοικητικού συμβουλίου του συγκροτήματος.

Τα Συμβούλια της ΣΕΚ άρνησαν πολύ να εκφράσουν την δυσανεμία του για την στάση της ΕΜΕ. Άρνησαν γιατί τα λάθη, τα οποία είχαν διαπράξει σε όλη την πορεία του αγώνα των εργατών των Ελληνικών Χημικών Βιομηχανιών ενάντια στις απολύσεις ήταν τεράστια και έρχονται σήμερα (ποτε δεν είναι αργά) να ανακινήσουν ξανά το θέμα.

Οι εργάτες στις ΕΧΒ είχαν προειδοποιήσει τις ηγεσίες των συντεχνιών της ΠΕΟ — ΣΕΚ ότι ο δρόμος ο οποίος ακολουθούσαν ήταν καθαρά αντιεργατικός, γιατί αποδέχονταν τις απολύσεις (δες προηγούμενα φύλλα Σ.Σ. Έκφρασης) και καλούσαν τις συντεχνίες τους σε δυναμικό αγώνα για να καταφέρουν να σταματήσουν τις απολύσεις. Οι συντεχνίες αφού μετα από την πίεση των εργατών σπρώχθηκαν για απεργία προς διεκδίκηση των μεροκαματιών τους στη συνέχεια με ένα καθαρά διασπαστικό τρόπο στη γενική συνέλευση παραμονή Πρωτομαγίας έστειλαν τους εργάτες σε αναγκαστική άδεια χωρίς απολαβές που ισοδυναμούσε με απόλυση πράγμα που τελικά έγινε. Η Σ.Ε. είχε προτείνει στους εργάτες ένα πρόγραμμα αγώνα για την σωτηρία της Εταιρείας και των δουλειών τους. Το πρόγραμμα προνοούσε σχηματισμό επιτροπής για διαλεύκανση του σκανδάλου στις ΕΧΒ, και αγώνα ενάντια στις απολύσεις.

Υιοθετήθηκε από τους εργάτες αλλά οι συντεχνίες είχαν πάρει τις δικές τους αποφάσεις, που συμφωνούσαν με τις αποφάσεις της εργοδοσίας σπρώχνοντας τον αγώνα των εργατών στη ήττα.

Όμως όπως γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο της Σ.Ε. (αρ. 141) «οι εργάτες δεν μαθαίνουν μόνο μέσα από τις νίκες τους. Αντλούν πολύτιμα διδάγματα και μέσα από τις ήττες τους».

Έτσι είδαμε μετά από τις απολύσεις και στα κεντρικά γραφεία της ΕΜΕ να ξεπετάγεται μια επιτροπή πρωτοβουλίας που σκοπό είχε να ενώσει όλους τους εργάτες απολυμένους και μη για ένα κοινό αγώνα.

Αφτή η επιτροπή δεν κατέφερε ποτέ να λειτουργήσει. Γιατί όπως μας ανέφεραν εργάτες οι συντεχνίες δεν δέχονται αφτή την επιτροπή με το τρόπο που σκέφτεται να δουλέψει και έτσι

την «κατέλυσαν» για να προωθήσουν τα προβλήματα των εργαζομένων της ΕΜΕ με τον δικό τους τρόπο, τον τρόπο της συζήτησης στα γραφεία και με τον τρόπο των υποσχέσεων.

Η ανακοίνωση της ΣΕΚ μας δείχνει για μια ακόμη φορά ότι η εργοδοσία, οι κεφαλαιοκράτες τα αφεντικά δεν καταλαβαίνουν αφτή την γλώσσα, των γραφείων παρα μόνο κοροϊδεύουν την εργατική τάξη με την κωλυσιεργία τους.

Αφτό το οποίο καταλαβαίνουν οι καπιταλιστές είναι την γλώσσα του εργατικού κινήματος. Την γλώσσα της πάλης, του αγώνα. Αφτό τον αγώνα πρέπει να το βάλουν μπροστά ΟΛΟΙ οι εργαζόμενοι στην ΕΜΕ που να στηρίζεται πάνω σε ένα σωστό πρόγραμμα πάλης και να ενώνει όλους τους εργαζόμενους. Το είπαμε ξανά και ξανά θα το επαναλάβουμε, ότι η δύναμη στα συνδικάτα δεν είναι οι ηγεσίες μόνο, αλλά ο συνειδητοποιημένος εργάτης που είναι οργανωμένος μέσα στη συντεχνία. Γι' αυτό οι εργάτες μέλη των συντεχνιών πρέπει να προτείνουν στις ηγεσίες τους και να τις σπρώξουν πάνω στο πρόγραμμα που θα περιλαμβάνει.

α) Κρατικοποίηση της ΕΜΕ κάτω από εργατικό έλεγχο.

Η κρατικοποίηση του συγκροτήματος της ΕΜΕ κάτω από την διαχείριση και τον έλεγχο των εργαζομένων είναι η μόνη αποτελεσματική διέξοδος. Οι ιδιώτες, η Αρχιεπισκοπή και η διοίκηση της ΕΜΕ το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι το κέρδος τους και η άφθηση των κεφαλαίων τους. Δεν τους νοιάζει καθόλου ούτε η αναγκαιότητα του εργασιακού των λιπασμάτων ούτε το γενικότερο κοινωνικό σύνολο, αλλά ούτε και η τύχη των εργαζομένων από το κλείσιμο και τις απολύσεις.

Αφτά όλα εξαφανίζονται μπροστά στα οικονομικά τους συμφέροντα γιαφτό και παράλληλα ζητούν δάνεια και οικονομική βοήθεια από την Κυβέρνηση.

Με την κρατικοποίηση θα μπορούσε να μπει πάνω σε μια οργανωμένη βάση ο έλεγχος της παραγωγής και των κερδών πράγμα που θα μειώσει τα έξοδα και θα μεγαλώσει τα έσοδα της εταιρείας. Θα εξαλειφθούν οι γραφειοκρατικές σπατάλες και θα παταχθεί οποιαδήποτε διαφθορά και κομπίνες.

Η κρατικοποίηση από μόνη της δεν λύνει το πρόβλημα. Χρειάζεται και η ταφτόχρονη συμμετοχή και ο έλεγχος από τους άμεσα ενδιαφερόμενους που είναι οι εργαζόμενοι. Για την αποφυγή γραφειοκρατικοποίησης είναι ανάγκη η διοίκηση του συγκροτήματος να περάσει στους αντιπροσώπους των εργατών που μαζί με τα συνδικάτα τους θα μπορούν να διοικήσουν με επιτυχία ολόκληρο το συγκρότημα.

β) Για να μπορέσει να πετύχει αφτή η προσπάθεια πρέπει όλοι οι εργαζόμενοι να εκλέξουν μια ΕΠΙΤΡΟΠΗ που να μπορέσει να πάρει το βάρος της προσπάθειας για να συζητήσει με τις συντεχνίες το πρόγραμμα πάλης και αγώνα, κί-

ριος άξονας αυτού του αγώνα πρέπει να είναι η ενότητα των εργαζομένων που αφτή θα προσέλθει με το αίτημα για ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ στο υφιστάμενο προσωπικό.

Παράλληλα σε όλες τις φάσεις του αγώνα η επιτροπή πρέπει να στηρίζεται πάνω σε υγιείς δημοκρατικές διαδικασίες που σημαίνει τις αποφάσεις για τον παραπέρα χειρισμό θα τις παίρνουν αποκλειστικά και μόνο οι συνελεύσεις ΟΛΩΝ των εργαζομένων.

Η συνεργασία των συντεχνιών με την επιτροπή είναι πρώτη στο καθήκον γιατί ο αγώνας θα είναι δύσκολος. Χωρίς την δύναμη του οργανωμένου εργατικού κινήματος θα μπορέσουν τα κατεστημένα της Κυβέρνησης, της ΕΜΕ, της Αρχιεπισκοπής, στις πρώτες συγκρούσεις να διαλύσουν και να τσακίσουν όλες τις προσπάθειες του αγώνα μας.

γ) μέσα από αυτές τις συνθήκες είναι φυσιολογικό στις συνελεύσεις να μην μπορούν

να συμμετάσχουν ενεργά όλοι οι εργαζόμενοι για οποιοδήποτε λόγο. Γι' αυτό είναι αναγκαίο σε κάθε τομέα του συγκροτήματος να υπάρχουν αντιπρόσωποι των εργατών, έτσι ώστε να ενημερώνουν συνεχώς τους εργάτες και να λαμβάνονται οι αποφάσεις ακόμα και στον κάθε χώρο δουλειάς ξεχωριστά.

δ) Λιγότερες ώρες δουλειάς με το ίδιο μεροκάματο.

Οι συντεχνίες ζήτησαν την επαγγελματική αποκατάσταση των 340 περίπου απολυθέντων. Μέχρι σήμερα η εταιρεία δεν απάντησε και ούτε θα απαντήσει, γιατί μπλεγμένη μέσα στα σκάνδαλα και τις ατασθαλίες της, στες προσπάθειες της για συνεργασία με ξένους για εισποίηση των ΕΧΒ, για την διαφύλαξη των κερδών της από τα άλλα συγκροτήματα της δεν δείχνει καμία διάθεση να τακτοποιήσει τους απολυθέντες.

Μόνο κάτω από συνθήκες λιγότερων ωρών δουλειάς

με το ίδιο μεροκάματο θα δημιουργηθούν θέσεις για όλους τους απολυμένους σε όλο το συγκρότημα της ΕΜΕ.

Αυτή θα έπρεπε να ήταν η κατεύθυνση στην οποία οι συντεχνίες έπρεπε να σπρώξουν τους εργατοϋπάλληλους της ΕΜΕ, και όχι αυτή της ηττοπάθειας και της παθητικής αποδοχής.

Μόνο έτσι θα ήταν οίγουρο πως θα γινόταν η έρευνα και θα τιμωρούνταν οι υπεύθυνοι, μόνο έτσι η εργοδοσία θα έμενε μετέωρη και αδύναμη να αντιδράσει με οποιοδήποτε τρόπο.

Η ιστορία του Παγκόσμιου εργατικού κινήματος καθώς και οι εμπειρίες και τα συμπεράσματά από τους αγώνες του Κυπριακού Εργατικού κινήματος μας δείχνουν ότι οι καπιταλιστές δεν καταλαβαίνουν από λογική και συναισθήματα. Καταλαβαίνουν ΜΟΝΟΝ όταν έχουν να αντιμετωπίσουν ένα αποφασιστικό, ρωμαλέο, ενωμένο εργατικό κίνημα.

Αχιλλέας Αχιλλέως

ΦΟΡΟΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ Κερδίστηκε το μίνιμουμ

Καταρχή συμφωνία για μείωση των βαρών από τον Φόρο Εισοδήματος επιτεύχθηκε στες 22 Αυγούστου 84 στη σύσκεψη αρμόδιας Υπουργικής Επιτροπής και αντιπροσώπων των συνδικαλιστικών οργανώσεων ΠΕΟ — ΣΕΚ — ΠΑΣΥΔΥ.

Η συμφωνηθείσα μείωση των βαρών που είναι £5.5 εκατομμύρια, θα κατανεμηθεί σε δυο χρόνια το 1985—86 και επηρεάζει εργατοϋπάλληλους που έχουν εισόδημα μέχρι £8.000 το χρόνο.

Οι διαπραγματεύσεις για το φόρο εισοδήματος μεταξύ Κυβέρνησης και Συντεχνιών είχε ξεκινήσει από το 1982 μετά από πρόταση των συντεχνιών για αναθεώρηση της υφιστάμενης φορολογίας.

Μέσα στο διάστημα των δυο χρόνων η Κυβέρνηση όχι μόνο είχε την διάθεση για ελάφρυνση από τα βάρη αλλά ακόμα ζητούσε και αύξηση των εσόδων της από τη φορολογία κατά 11 εκατ. λίρες.

Μέσα σ' αυτή τη φιλοσοφία προσέγγισης των προτάσεων ακολουθήσε μια τακτική κωλυσιεργίας και υποσχέσεων και μετάθετε την ημερομηνία συζήτησης όλο και πιο μακριά.

Μετά από δυο ολόκληρα χρόνια στες 4 Ιούνη το 84 οι συντεχνίες αποφάσισαν να κινηθούν δυναμικά καλώντας 2ώρη στάση εργασίας για να πιεστεί η κυβέρνηση να εγκαταλείψει την κωλυσιεργία.

Μέσα από αυτή την κινητοποίηση ήταν που η Κυβέρνηση άρχισε να βλέπει με άλλο φάκο την προσέγγιση του θέματος. Γιατί ακριβώς με την κινητοποίηση τον Ιούνη η εργατική τάξη έδειξε έστω σε μια μικρή δόση την δύναμη της, και ότι δεν είναι διαθετημένη να δεχτεί στη ράχη της τα βάρη των ελλειμμάτων της Κυβέρνησης.

Μόνο κάτω από την απειλή του εργατικού κινήματος η κυβέρνηση κάθισε στο τραπέζι για σοβαρές διαπραγματεύσεις.

Όσον αφορά την καταρχή συμφωνία μπορούμε να πούμε ότι αποτελεί μια μικρή νίκη για το εργατικό κίνημα. Όμως αυτή η συμφωνία δεν ήταν το μείζον που μπορούσαμε να πετύχουμε.

Υπάρχει πραγματικά μια ελάφρυνση των βαρών στους χαμηλά αμειβόμενους (μέχρι £3.000 το χρόνο) αλλά αυτά τα ποσα σε πραγματικούς αριθμούς δεν αποτελούν παραψύχουλα. Γιατί τα πιο σοβαρά αιτήματα τα οποία πραγματικά θα λιγόστευαν τα βάρη, οι ηγεσίες των συντεχνιών προτίμησαν να τα αφήσουν πίσω λόγω των ελλειμμάτων της Κυβέρνησης.

Αυτά τα αιτήματα όπως η τιμαριθμοποίηση των συντελεστών ήταν που θα μπορούσαν να αντισταθμίσουν ικανοποιητικά την αύξηση του πληθωρισμού.

Οι £25 ελάφρυνση λόγω πληθωρισμού το 85 και οι £50 το 86 δεν φτάνουν για να καλύψουν το κενό, γιατί οι συντελεστές παραμένουν οι ίδιοι και έτσι οι ελαφρύνσεις θα εξανεμίζονται.

Από την άλλη το συντεχνιακό αίτημα της αναδρομικής ισχύος από 1.1.83 η Κυβέρνηση δεν το δέχτηκε. Έτσι η εργατική τάξη πλήρωσε και θα πληρώνει το φόρο εισοδήματος με τους παλιούς συντελεστές το 83 και 84 χάνοντας άδικα αρκετά λεφτά. Η Κυβέρνηση ήξερε το παιχνίδι της. Με την κωλυσιεργία που ακολουθούσε καταλά-

βαινε ότι θα ήταν δύσκολο οι ηγεσίες των συντεχνιών να αποφασίσουν να κινηθούν δυναμικά για αυτά τα αιτήματα.

Το ήξερε γι' αυτό έπαιξε έξυπνα το ρόλο της. Κατέλειξε σε συμφωνία πάνω στο μίνιμουμ που θα μπορούσε να προσφέρει.

Ενώ η εργατική τάξη έδειξε ότι έχει την δύναμη να διεκδικήσει τα δικαιώματά της με δυναμικά μέτρα πίεσης. Μέσα από αυτή την δύναμη είδαμε ακόμα να πετυχαίνει η συμφωνία όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων πάνω σε κοινή φόρμουλα, παρα την διάσταση απόψεων που υπήρχε προηγουμένως, ανάμεσα στις συντεχνίες των οργανώσεων.

Πετύχαμε το μίνιμουμ και είναι μίνιμουμ γιατί αλλού η κυβέρνηση δεν έχει καμία διάθεση να χάσει τόσο εύκολα £5.5 εκ. και αυτο το γνωρίζει κάθε εργάτης. Κάθε λίρα και γρόσι που χάνει η Κυβέρνηση θα τα πάρει πίσω ξανά και διπλάσια, και πως θα το κάνει μας το δείχνει κάθε μέρα. Η Κυβέρνηση αυτά που χάνει δεν θα τα πάρει από τους κεφαλαιοκράτες που την στηρίζουν γιατί αντιπροσωπεύει τα συμφέροντά τους αλλά από τους εργάτες. Θα τα πάρει με την μορφή των φόρων που ετοιμάζεται να βάλει στα είδη πλατείας κατανάλωσης, στες επιθέσεις που ετοιμάζει και η ίδια και τα αφεντικά ενάντια στα μεροκάματα και των τιμάρθιο. Κάθε γρόσι που χάνει την κάνουν ακόμα πιο σκληρή στην πολιτική της απέναντι στους εργαζόμενους.

Η εργατική τάξη πέτυχε μια μικρή νίκη με την συμφωνία. Κατάλαβε ότι μπροστά στο ενιαίο συνδικαλιστικό κίνημα δεν μπορεί καμία δύναμη να αντισταθεί. Πρέπει όμως να είναι προετοιμασμένη για τις επιθέσεις των αστών μέσα στην κρίση του συστήματος που όλο και βαθιάει.

Αχιλλέας Αχιλλέως

Ανθρακωρύχοι - Λιμενεργάτες απειλούν να συντρίψουν τη Θάτσερ

Η Βρετανία σήμερα υποφέρει από δυο μεγάλες συμφορές. Την οικονομική κρίση και το Θατσερισμό. Σ' αυτά τα πλαίσια ολοκληρώθηκε η καταστροφή στο 1/5 της βιομηχανίας στη χώρα. Εκείνο που σήμερα αποτρέπει τη γιγάντια οικονομική καταστροφή στην Βρετανία είναι το πετρέλαιο στη βόρεια θάλασσα. Φέτος κιόλας έχει μπει η παραγωγή. Δεν υπάρχουν περιθώρια για παραιτήσεις στους εργάτες, απ' τους αστούς, όπως γινόταν την περίοδο της άνηθης. Σήμερα οι καπιταλιστές λεηλατούν βάνουσα ότι έχουν κερδίσει οι εργάτες στις προηγούμενες δεκαετίες.

Η Θάτσερ διάλεξε τους μεταλλωρύχους για να αρχίσει την καταμέτωπο επίθεση της ενάντια στη βρετανική εργατική τάξη. Σκέφτηκε ότι η συντριβή του πιο μαχητικού κόμματος της θ' άνοιγε το δρόμο στη διάλυση όλων των εργατικών ενώσεων. Στη συνέχεια θάταν εύκολο να στήσει στα πόδια της την καπιταλιστική οικονομία και να αφήσει τα κέρδη του κεφαλαίου, αφού η βάση της θάταν οι εξαθλιωμένες, πεινασμένες και ανοργάνωτες εργατικές μάζες.

Το ίδιο προσεχτικά, όπως προετοίμασε τον πόλεμο στα Φώκλαντς προετοίμασε τον πόλεμο και στο εσωτερικό στα βιομηχανικά Φώκλαντς. Μάζεψε τεράστιες ποσότητες από κάρβουνο και πετρέλαιο. Ενοποίησε την αστυνομία σε εθνική βάση, την στρατιωτικοποίησε, τους έδωσε λεφτά. Έφτιαξε το πολεμικό της επίτελειο και τριβώντας τα χέρια με ικανοποίηση έδωσε το σύνθημα για τη μάχη. Η απειλή για κλείσιμο των ορυχείων ανάγκασε τους ανθρακωρύχους να απεργήσουν. Υπολόγιζε να τους τσακίσει σε κανένα μήνα.

Αλλά υπολόγιζε χωρίς το ξενοδόχο. Η αποφασιστικότητα και μαχητικότητα των ανθρακωρύχων ανάρτησαν τα σχέδια της. Η απεργία και η εξέλιξη της μετατρέπονται σταθερά σε Βατερλώ της Θάτσερ και της αστικής τάξης.

Για 27 τώρα βδομάδες, ο «εσωτερικός ταξικός έχθρος» κρατά γερά τις θέσεις του στο ταξικό του κάστρο. Οι άγριες επιθέσεις της αστυνομίας δεν τους λύγισαν. 2 νεκροί απεργοί, εκατοντάδες τραυματίες, πάνω από 4.000 συλλήψεις, πάνω από 5.000 μηνύσεις αρκετοί ανθρακωρύχοι στις φυλακές, οι απεργοί έχουν χάσει 4—5 χιλιάδες λίρες ο καθένας, πολλοί έχασαν το αυτοκίνητο, την τηλεόραση, το σπίτι τους που χρωστούσαν. Αποτέλεσμα σήμερα, απεργούν πάνω από 120.000 ανθρακωρύχοι. Μαζί τους αγωνίζονται οι γυναίκες και τα παιδιά τους. Η αντίσταση των απεργών ενάντια στην αστική τάξη, οδήγησε μεγάλες μάζες της εργατικής τάξης στην ενεργητική συμπαράσταση στην οποία αναμείχθηκαν ακόμα και τα υπαλλήλικά στρώματα. Λεφτά, τρόφιμα και ρουχισμό μαζεύονται σε τεράστιες ποσότητες κάθε βδομάδα για τις ανάγκες των απεργών. Πέρα απ' αυτό η τεράστια δύναμη που βρίσκεται στα χέρια των εργατικών ενώσεων άρχισε να δίνει τους πρώτους καρπούς. Έχουν ξεσπάσει απεργίες συμπαράστασης, όπως αυτές των ταχυδρομικών και των σιδηροδρομικών. Η νέα απεργία των Λιμενεργατών αποτελεί το πιο σημαντικό γεγονός από την έναρξη της απεργίας το Μάρτη.

Η συμπαράσταση δεν περιορίστηκε μονάχα σε εθνικό επίπεδο. Η διεθνής ομοσπονδία ανθρακα αποφάσισε υποστηρίζοντας την απεργία να μη σταλεί ούτε γραμμάριο ανθρακα στην Βρετανία.

Ο μοναδικός στο κόσμο απεργοσπάστης φάνηκε η πολωνική κυβέρνηση που έστειλε φορτία στην Βρετανία. Η Αλληλεγγύη από την παρανομία έστειλε μήνυμα συμπαράστασης στους βρετανούς ανθρακωρύχους.

Το πιο σημαντικό όμως απ' όλα στην απεργία είναι οι νέοι εργάτες που είναι και η πλειοψηφία. Μπαίνοντας μπροστά στη μάχη μαθαίνουν πάνω στο πετσί τους τι σημαίνει σκληρή αποφασιστική και μαχητική ταξική πάλη. Αντλούν σοβαρά διδάγματα. Αντιλαμβάνονται ότι μόνο ο σοσιαλισμός θα λύσει τα προβλήματα της κοινωνίας. Κι όλα αυτά εκεί που η πλειοψηφία δεν είχε ποτέ αναμειχτεί στον συνδικαλισμό και την πολιτική.

Τα αποθέματα σε άνθρακα και πετρέλαιο έχουν μειωθεί δραστικά. Έτσι αν η απεργία συνεχιστεί και το φθινόπωρο τότε θα πρέπει να ετοιμάσουμε επικήδειους λόγους για τη Θάτσερ.

Η λειτουργία των μονάδων παραγωγής ενέργειας είναι ήδη προβληματική. Έτσι σίγουρα τον Οκτώβρη, Νοέμβρη και Δεκέμβρη δεν είναι σίγουρο αν θα μπορούν να λειτουργήσουν έστω και μερικά.

Έτσι δημιουργείται το ενδεχόμενο να πάρει η κυβέρνηση έχταχτα μέτρα. Αφτο σημαίνει χρησιμοποίηση του στρατού για το ανέβασμα στην επιφάνεια και τη μεταφορά τους στη συνέχεια των 22 εκατομμ. τόννων κάρβουνου που υπάρχουν στα ορυχεία. Κάτι τέτοιο όμως θα εξαγριωνε κυριολεκτικά όχι μόνο τους ανθρακωρύχους με την εργατική τάξη στο σύνολο της. Το μέλλον του Θατσερισμού και της αστικής τάξης σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο θάταν πολύ σκοτεινό.

Οι Λιμενεργάτες που άρχισαν να υλοποιούν τη προοπτική της δέφτερης γραμμής μάχης σ' αυτή τη σύγκρουση, αποφάσισαν γενική απεργία υποστηρίζοντας την απεργία των ανθρακωρύχων. Η ίδια απεργία που ξεσπάσε πριν ένα μήνα περίπου και κράτησε 11 μέρες παράλυσε τα 3/4 του εμπορίου και εμπόδιζε τη διακίνηση επιβατών.

Το αρνητικό σ' αυτή την απεργία είναι ότι οι ηγέτες των 35.000 λιμενεργατών αποφάσισαν την απεργία και απλά διάταξαν τους εργάτες να απεργήσουν, αντιμέσα από συνελεύσεις να συζητήσουν, να εξηγήσουν και μέσα από ψηφοφορίες να αποφασίσουν, γι' αυτή.

Αν ακολουθούταν αυτή η διαδικασία δε θα υπήρχε ίσως ούτε ένας λιμενεργάτης που να μην απεργούσε. Ακόμα και έτσι όμως, μέχρι τις 27/8 από τα 78 λιμάνια της χώρας μονάχα 12 δεν απεργούσαν. Παράλληλα προσχώρησε στη απεργία και το Σαουθάμπτον όπου το λιμάνι του έχει αποφασιστική σημασία στο εμπόριο της χώρας. Σε δυο άλλα λιμάνια που αρνούνταν να απεργήσουν οι λιμενεργάτες τες προηγούμενες μέρες, οι διαθέσεις άλλαξαν μετά από επεμβάσεις συναδέλφων και σήμερα πρωτοστατούν στην απεργία.

Η απεργία κλιμακώνεται συνέχεια και οι συζητήσεις που γίνονται δεν έχουν άλλο αποτέλεσμα από την προχώρηση στην απεργία και άλλων ομάδων λιμενεργατών. Αν η απεργία συνεχιστεί το 75% του εμπορίου θα νεκρωθεί. Οι συνέπειες πάναν ανυπολόγιστες.

Παρα τη μαχητικότητα την αποφασιστικότητα και την αποτελεσματικότητα των απεργών, η ηγεσία του Κογκρέσσου παρουσιάζεται δισταχτική και έχει τη τάση να σπρώχνει την απεργία στην ήττα με στόχο κάποιο αβεβαίο συμβιβασμό. Αυτό συμβαίνει γιατί μένει πιστή στη ρεφορμιστική της αντίληψη επειδή τρομάζει στην ιδέα της

ταξικής σύγκρουσης, δεν επιτεύεται τους εργάτες που την ανάδεδξαν και διστάζει να χρησιμοποιήσει τη δύναμη που έχει στα χέρια της για να δώσει ένα συντριπτικό χτύπημα στους αστούς.

Η Μαρξιστική Τάση του εργατικού Κόμματος (Μιλίταντ) ήταν όλη αυτή την περίοδο δίπλα στον αγώνα των ανθρακωρύχων. Πρώτοι αυτοί έβαλαν το ζήτημα για σταθερή οικονομική ενίσχυση των απεργών, μέσα στο εργατικό κόμμα. Η ανταπόκριση της βάσης υποχρέωσε το κόμμα να σταθεροποιήσει μια τέτοια βोधεια.

Παράλληλα με την ηγετική θέση που κέρδισε στην αριστερή συμμαχία ΜΠΛΟΚ μέσα στο Συνδικαλιστικό κίνημα πιέζει το Κογκρέσσο για μια δυναμική υποστήριξη, περιλαμβανομένης της γενικής απεργίας.

Το ΜΠΛΟΚ ετοιμάζει ένα ισχυρό λόμπυ στο συνέδριο του Κογκρέσσου που ξεκινά αρχές του Σεπτέβρη. Το Συνέδριο αντιμετωπίζει την πιο σημαντική

διάσπαση μεταξύ αριστεράς - δεξιάς από το 1920, λόγω της προδοτικής στάσης της ηγεσίας απέναντι στους απεργιακούς αγώνες. Η Κυβέρνηση της Θάτσερ θα μπορούσε να ανατραπεί μέσα στο Χειμώνα. Το εργατικό κόμμα είναι κιόλας 4% πιο μπροστά απ' τους ττόρυδες που χάνουν συνέχεια έδαφος. Θα μπορούσαν να κερδίσουν τες εκλογες οι Εργατικοί με μεγάλη διαφορά και να σχηματίσουν κυβέρνηση όπως στη Ελλάδα Ισπανία, Νέα Ζηλανδία κλπ.

Μια τέτοια κυβέρνηση δεν θα μπορέσει εύκολα όπως παλιότερα να ξεπουλήσει την εργατική τάξη που έχει μάθει πολλά από τις πρόσφατες εμπειρίες της.

Όποια κατάληξη και να 'χει η απεργία των ανθρακωρύχων ένα είναι βέβαιο. Έχει ανοίξει νέους ορίζοντες. Έχει φανερώσει την τεράστια δύναμη της εργατικής τάξης και την αδυναμία της ηγεσίας της. Στα επόμενα λίγα χρόνια τον Εργατικό κόμμα και τα Συνδικάτα θα εξοπλιστούν με μια νέα Μαρξιστική ηγεσία και θα συντρίψουν μια για πάντα τον καπιταλισμό.

Γιώργος Ζαφρός

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Με σημερινή ανακοίνωση της (31.8.84) η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ) καταδικάζει την παράνομη και αντι συνταγματική σύλληψη και εκτόπιση του Μουσσα, και υποστηρίζει τον αγώνα για την απελευθέρωση του.

Την στάση της Κυπριακής κυβέρνησης καταγγέλλει σήμερα και η ΠΕΟ, μέσα από επιστολή την οποία απέστειλε ο Γ.Γ. της ΠΕΟ Αντρέας Ζιαρτίδης στον Υπουργό Εσωτερικών και Άμυνας και στην οποία ζητά εξηγήσεις γενικά για τη στάση της Κυπριακής Κυβέρνησης απέναντι στους Τ/Κ που ζουν στο Νότο.

Χαιρετίζουμε τις ανακοινώσεις των δυο συνδικαλιστικών οργανώσεων, οι οποίες δίνουν στο θέμα τις διαστάσεις που του αρμόζουν: το θέμα αφορά την εργατική τάξη στο σύνολο της αφού ο Μουσσα αγωνιζόταν για τα συμφέροντά της, για το σοσιαλισμό. Παράλληλα χαιρετίζουμε την απόφαση του βουλευτή Γ. Ομήρου να βάλει ερώτηση στη Βουλή πάνω στο θέμα.

Η υπόθεση του Μουσσα πρέπει να κρατηθεί ανοικτή και οι πιέσεις να συνεχιστούν μέχρι να δικαστούν οι ένοχοι και να ελευθερωθεί ο Μουσα Ονούρ.

σοσιαλιστική
ΕΚΦΡΑΣΗ
Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2.500

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500

Ευρώπη: £4.000

Αμερική: £4.500